

ЛИПЕНЬ

1975

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 14 (960)

Ціна номера 12 коп.

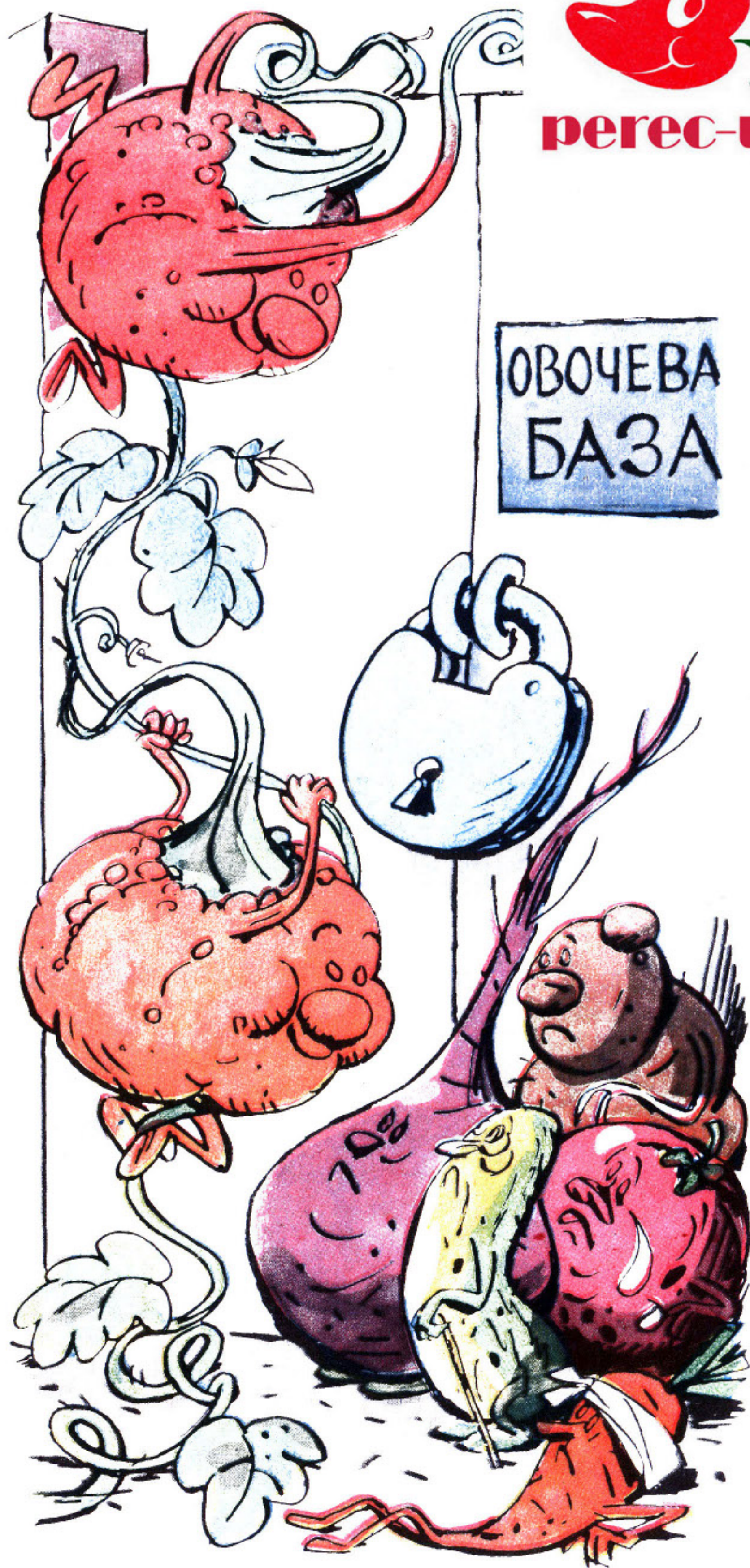

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ЧОГО СМІЮТЬСЯ КУРИ

Якщо ви, шановні читачі, хочете детальніше дізнатися, чого сміються кури, читайте фейлетон «Коваль коня кує, а жаба ногу наставляє» (стор. 5).

— Добре вам, гарбузам: можете пролізти, куди хочете...

САДІВНИК-НЕВДАХА

БАЙКА

Невдаха Садівник
з сокирою уранці вийшов з хати
і ну — тоненьку яблуньку рубати:
вже третій рік
той чоловік
на ній і яблучка не бачив.
Аж раптом через пліт
гука сусід:
— Навіщо ти, земляче?

На яблунці отій ще буде плід,
ти підживи її як слід.

* * *

Бач,
фахівців ти ганиш молодих.
А одному хоч
допоміг?

Олексій ДОВГІЙ.

Витівки самообслуговування

У той момент, коли перший відвідувач ідальні вперше взяв у руки піднос і, відмовившись від послуг офіціантки, сам собі поставив на стіл першу гарілку борщу, коли перший покупець не чекаючи продавця, самостійно взяв з полиці пачку цукру, коли перший пасажир кинув в автомат три копійки й самотужки відірвав трамвайний квиток, — одне слово, починаючи з перших неспівмірних кроків самообслуговування, я якось одразу відчув, що нова форма сервісу криє в собі невичерпні можливості та резерви, що перед нею розкриваються широкі, як модні жіночі брюки, обрії.

Тепер мушу визнати, що дійсність набагато випередила мої найсміливіші уявлення про можливості самообслуговування. Воно тепер іноді починає проникати у такі сфери, де, здавалось би, йому ніколи в житті місця не знайдеться.

Та знайшлося. Хоч би у сфері побутового обслуговування. Ну, про всю сферу не будемо говорити. Візьмо для прикладу Рокитнівський райпобуткомбінат. Так, той самий, де директором В. І. Карячкін.

Приходить сюди, скажімо, громадянин С. та й каже:

— Мені, прошу вас, треба дах шифером покрити. Чи можна?

— А чого ж не можна?! Ми ж покликані це робити. Звичайно, можна. Тільки, на жаль, на даному історичному відрізку в нас нема покрівельників...

— Та то нічого. Я сам покрию. Мені аби шифер продали.

— Продати не можемо, — кажуть замовникові, — бо ми, даруйте на слові, не магазин. Та коли ви такий свідомий і так добре засвоїли прогресивний метод самообслуговування, то ми готові укласти з вами договір.

І укладають. І от уже, згідно з укладеним договором, наш громадянин С. виступає, як колись говорили, у двох іпостасях. З одного боку, він — замовник (і, як такий, вносить у касу 458 карбованців), а з іншого боку, він — робітник побуткомбінату (і, як такий, за покриття шифером своєї хати, згідно з платіжною відомістю, одержує 46 карбованців 28 копійок зарплати). Щоправда, одержує їх лише згідно з відомістю. А фактично нічого не одержує. І не вимагає. Гадає, що коли це робиться за прогресивним методом самообслуговування, то, мабуть, так і треба. Він хату покрив — і радий, а тію бухгалтерією й не цікавиться.

Бухгалтерією цікавляться інші. І вони з'ясовують, що громадянин С. зовсім не єдиний, якого комбінат охопив прогресивним методом. Таких десятки. До того ж встановлюють, що форма самообслуговування виявилась для побуткомбінату скринькою з подвійним, та ще й позолоченим дном. По-перше, це дало змогу комбінатові включити в рахунок виконання плану близько чотирьох тисяч карбованців за роботи, яких він не виконував. Крім того, оскільки ціни на шифер (це ж не магазин!) тут встановлювали на око — як правило, із завищенням, — то з покупців було стягнуто зайвих 1635 карбованців. А по-друге, позаяк зарплата нараховувалась лише у відомостях, а фактично робітники-замовники її не одержували, то за попередніми підрахунками, працівниками комбінату, зокрема касиркою М. І. Богданець, було привласнено близько двох тисяч карбованців.

Отаким має вигляд самообслуговування в побутобслуговуванні.

Пробило воно собі дорогу і в галузь народної освіти. Однак і тут усієї галузі не зачіпатимемо. Заглянемо лише в Млинівську середню школу № 2.

Виникла тут думка побудувати пришкольний інтернат. Зібрав директор школи Володимир Іванович Яковчук шкільних столярів, технічних працівників, а також декого з батьків і виголосив промову:

— Треба нам, — сказав директор, — закласти й залити фундамент. То невже ж у наш час, коли самообслуговування охопило всіх і вся, ми чекатимемо милостей від когось?! Невже не зможемо самі зробити фундамент?! Власними силами.

— Зможемо, — сказали товариші.

І зробили.

А Володимир Іванович і надалі не відступився від ідеї самообслуговування, сам уклав договори з двома підставними особами, сам за них розписався, сам склав платіжні відомості, сам одержав 874 карбованці й сам, уявіть собі, поклав їх у власну кишеню. Все зробив сам.

Звичайно, наведені вище випадки досить різні за своїм характером та сюжетом. Жодної прямої аналогії між ними я не вбачаю. Але всі вони, як на мене, показують, які широкі можливості та невичерпні резерви криє в собі ідея самообслуговування, коли вона потрапляє до кмітливих людей і коли її своєчасно не пригальмовують.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

РОКИТНІ-
ВСЬКИЙ
РАЙ
ПОБУТ
КОМБІНАТ

ЕЛЕКТРОКВОЧКА

Кор. ТАП передає з Арбузин. ки, що на Миколаївщині. Меш- канець селища тов. Омельчен- ко зробив цікаве відкриття. Хо- лодильник «Каспій-3» може правити за неабиякий мікроін- кубатор.

— Дійти такого висновку бу- ло не так легко, — сказав в інтерв'ю кореспондентові вина- хідник. — Після того, як холо- дильник, не попрацювавши й місяця, вийшов з ладу, я напи- сав у Бакі на завод. Мені по- відомили, що слід звернутися до Миколаївської «Ремпобуттех- ніки». Ті відфутболили у Пер- вомайський комбінат побутово- го обслуговування. Майстер цього комбінату дав довідку, на підставі якої холодильник мусили прийняти торговельни- ки. А вони відмовилися... Щоб холодильник не пропадав, як пропало 270 наробованців, запла- чених за нього, я тримав у ньо- му курку. Та нанесла яєчок, і ось вже вилупилися курчата. Поки торговельники зберуться забрати бракований холодиль- ник, сподіваюся мати ще кіль- ка виводнів.

ОГОЛОШЕННЯ ТАП

Цими днями у приміщенні бетонозмшувального вузла Сах- новщинського заводу буді- вельних матеріалів (Харківсь- на область) відбудуться уро- чисті збори, присвячені другій річниці з дня успішного завер- шення будівництва вузла.

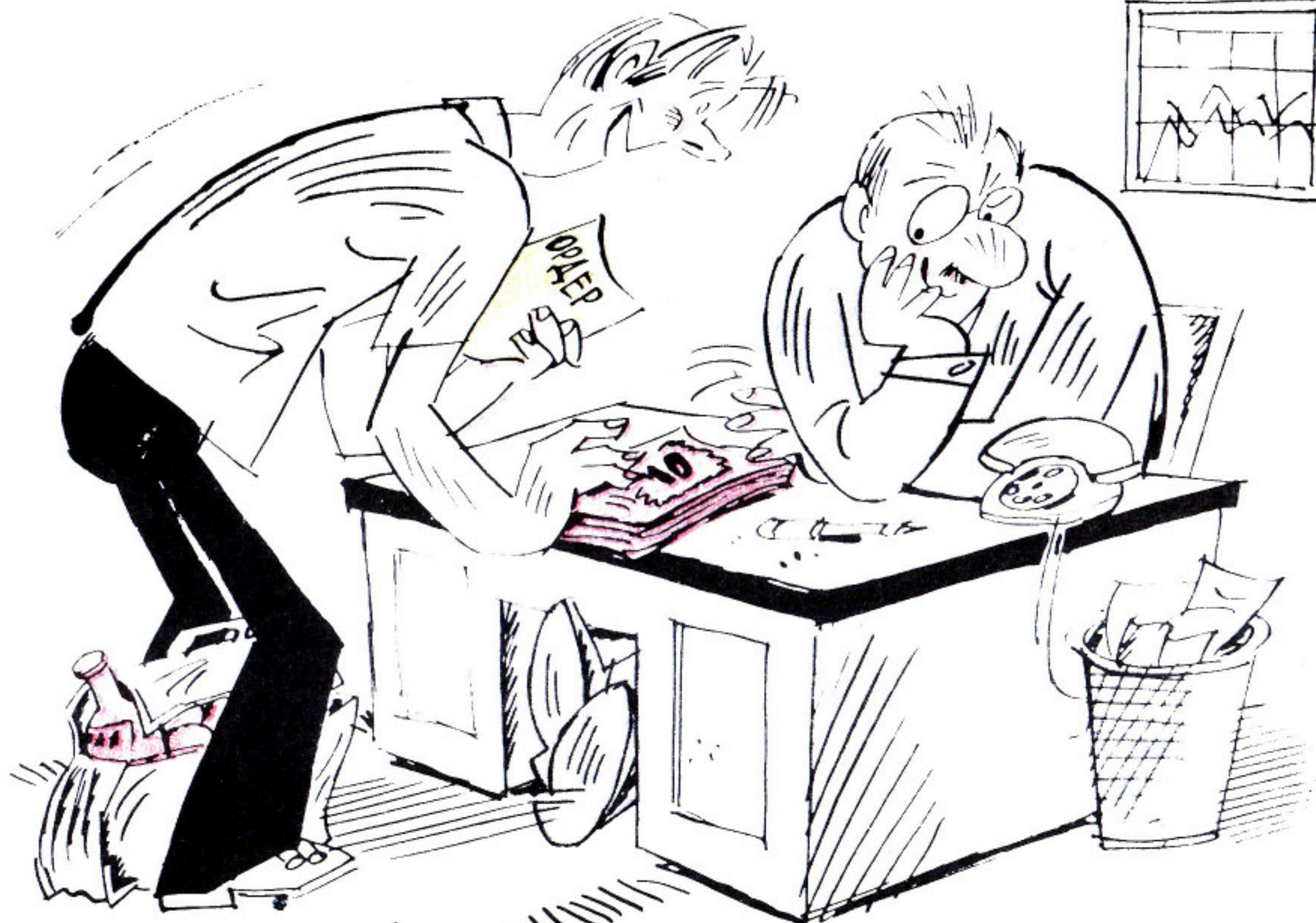
У програмі:

1. Голосні запевнення про якнайшвидшу ліквідацію зали- шених недоробок (оштукату- рення підлоги тощо). Запевняє голова правління Сахновщин- ського міжколгоспбуду М. О. Ульянов.

2. Голосний сміх та скептич- ні вигук (сміються і вигукують робітники заводу).

Вхід — вільний, через дверні та віконні отвори, в які не вставлено ні вікон, ні дверей.

*Дали
перцю!*

— У мене не вистачає слів, щоб належно віддячити вам.

Голова колгоспу «Більшовик» Рогатинського району на Івано-Франківщині Кулинич Ю. М. від- разу погнався за трьома зайцями — розпочав бу- дівництво кількох об'єктів, а жодного не довів до пуття. Про це повідомляло Телеграфне Аген- ство Перця у замітці «Штучна пам'ятка старо- вини» (журнал № 6 за 1975 рік).

Голова виконкому Рогатинської районної Ради депутатів трудящих тов. Бабинюк повідомив ре- дакцію, що факти підтвердились. За низький рі- вень господарської діяльності і будівництва в колгоспі Кулинич Ю. М. з посади голови правлін- ня увільнено.

НА ВІНОС І НА РОЗЛИВ...

Дунаєвецький коопторг на Хмель- ниччині (директор О. Я. Клейман) у спеціалізованому комісійному ма- газині «Продукти», що навпроти про- хідної арматурного заводу, замість то- го, щоб краще постачати магазиніві овочі, фрукти, крупи і т. д., організу- вав жваву торгівлю вином «на винос» і «на розлив».

На цибулю і капусту
Тут начхали вже давно —
На прилавках їх — не густо.
От вино — оце воно!
Клейман руки потирає:
— Людне місце... Он завод...
Так ми скоро, — запевняє, —
Втричі збільшимо доход.

А. ЖИТНИК.

— До нас їде комісія! — повідомив директор школи на педагогічній ра- ді. — Ви розумієте, що це значить?

Усі розуміли.

— Прошу мобілізуватися, — звелів директор.

Наступного дня у школі все підмі- талося, протиралося, підганялося, пе- ретрушувалося. Заново переглянули, доповнили й переписали загально- шкільний план. А після того й усі ін- ші плани: календарні, річні, чвертьові, тижневі, щоденні, тематичні і т. д. Директор проявив власну ініціативу: щоб не допустити плутанини з вели- кою кількістю планів, запропонував додатково скласти ще один — як правильно використати всю різнома- нитність планів.

Дні склалися у тижні, тижні — в місяці, а комісія не їхала. Учителі хо- дили як з хреста зняті. Помітивши на- ближення до школи незнайомої лю- дини, оголошували готовність номер один.

Директор погано спав ночами. Ле- дь він skleплював очі, як перед ним поставала комісія у повному сво- єму складі.

— У вас із двадцяти потрібних пла- нів є тільки десять! — говорив один інспектор.

Комісія

УСМІШКА

— Та й то лише за останні три ро- ки, а потрібно за п'ять! — додавав другий.

— Ви не виконуєте розпоряджень райвно. Було запропоновано плану- вати у товстих зошитах, а ви плануєте в тоненьких! — не давав отямитися третій.

Зрештою директор не витримав. Ки- нув усе, подався до райвно, грюкнув кулаком по столу і заявив:

— Давайте негайно комісію!

Спроба заспокоїти його закінчилася безрезультатно. Після короткої нара- ди в кабінеті завідуючого було ого- лошено:

— Ніякої комісії у вас не буде!

Директор не вірив. Він поїхав до- дому тільки тоді, коли йому виклали це повідомлення на відповідному па- пері з круглою печаткою і підписом.

Повернувшись до школи, директор наказав зняти з цієї довідки копію й повісити на чільному місці в учи- тельській у рамочці, під склом. Ори- гінал зберігався у сейфі.

Тільки після такого заходу життя школи почало потроху входити в нормальну колію.

П. ЯЛАНСЬКИЙ.

ДОБРИЙ СИНОЧОК

— Ти куди?
— Згадав, що в мамі сьогодні день народження, так хочу подарунок їй купити.

Весілля тепер справляють такі, що аж гримить. Масштабні весілля!

Недавно я гуляв на такому весіллі у комбайнера Грицька Коротуна.

Нареченою Грицько вибрав собі Катерину, яка працює кухаркою в сільській їдальні.

— Одружимося, — обіцяв він Катерині, — і влаштуємо такий медовий місяць, який нікому й не снився! Після весілля організуємо подорож. До самого Владивостока доберемося! А звелиш — поїдемо на озеро Ріцу... Всього надивимося...

На весілля запросили близько двохсот гостей. Як дізналась про це Грицькова мати, аж поплотніла:

— Що ти, синку, затіваєш? Це ж страшні витрати. Коли ми з твоїм покійним батьком одружувались, то на весілля запросили всього дванадцять родичів. Та й то з ними, пам'ятаю, було стільки клопоту...

— Ви, мамо, зідстала людина, — відповів на це син. — Коли то було, як ви одружувались? Хіба то було весілля? Пародія якась. Тепер не ті часи, не ті масштаби. Чули, он на тому тижні Василь Копил одружувався? Сто сімдесят три чоловіка було лише на реєстрації... Та й крім того, прийшли люди. А ви хочете, щоб я перед Копилом лицем у грязь ударив? Масштаб — це фактор, якого не можна ігнорувати, якщо не хочеш втратити повагу до себе...

Вжахнувся й голова колгоспу, дізнавшись про масштаби Грицькового весілля: в гарячий час відривати стільки працездатних людей на весілля — не жарт. Саме працездатних, бо ж відомо, що непрацездатним на весіллі робити нічого...

Молодий звелів заколоти кабана й зарізати дворічну телицю.

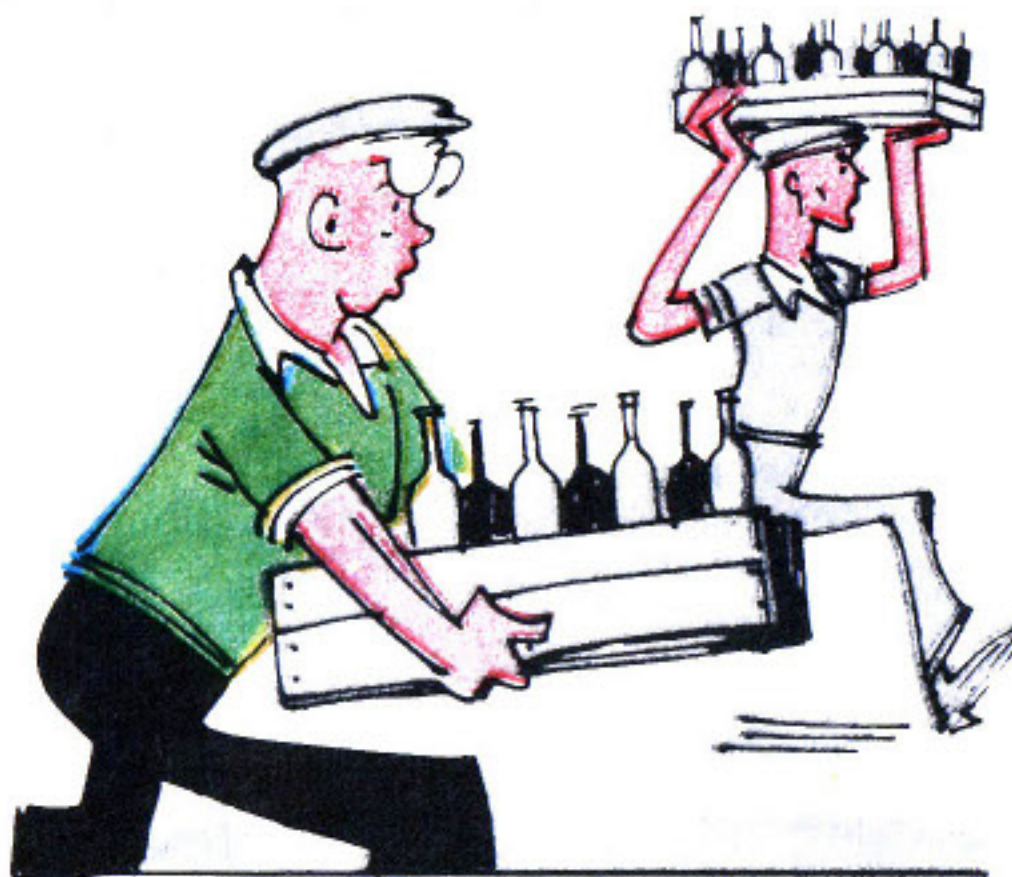
Перерізали всіх курей і гусей, що були в дворі. Старший Грицьків боярин Петро, його заступник Федір і помічник заступника боярина Михайло купували всілякі напої.

Коли виявилось, що Грицьків рахунок в ощадкасі спорожнів, позичили грошей у Анатолія Чукикала. Грицько знав, що той відкладає гроші на автомобіль.

Зате ж і гульня була класна. Така гульня, що ні пером описати, ні в казці розказати! Справді, масштабне було весілля.

МАСШТАБНЕ ВЕСІЛЛЯ

ГУМОРЕСКА

Другого дня надвечір, цебто в неділю, Петра відкликав у бік Грицько:

— Час уже й за майном молодої їхати. Але ти ж знаєш, що там від нас вимагатимуть викуп.

— Все передбачено! — запевнив старший боярин. — Два ящики горілки в резерві! На останні позичені гроші взяв...

Грицько і старший боярин з своїми помічниками сіли в «Жигулі». Слідом за ними пішло ще кілька легкових автомашин, мотоциклів і три вантажні автомобілі. Колона, піднявши куряву,

попрямувала на сусідню вулицю, до батьків молодої. Там усіх вельми гречно зустріли батьки Катерини, її родичі, і, як годиться, запросили до господи.

Та тільки-но Грицько і його досвідчені бояри відбули всі формальності в Катерининих батьків і зібралися в зворотню путь, як на воротах стала шеренга з десяти парубків. Їхній вигляд викликав повагу.

— Без ворітної жодна душа не покине цього подвір'я! — попередив старший ворітної варті.

Інші дев'ять його добрих молодців підтвердили сказане, поважно кивнувши головами.

Старший боярин почав торгуватись, аби хлопці випустили колону якомога дешевше. Але сили були нерівні. Варта воріт стояла непохитно. Зійшлися на ящику «Екстри». Петро вийняв свій останній запас:

— Забирайте свою горілку та випускайте нас хутчіше!

Начальник ворітної варті неквапливо підійшов до ящика. Це робилося навмисно повільно, точнісінько так, як на останніх хвилинах футбольного матчу, коли воротар команди, котра виграє з рахунком 1:0, не квапиться вибити м'яч на поле, щоб не дати відігратись суперникам, а заодно і пограти на їхніх нервах. Він з виглядом знавця оглянув етикетки на пляшках і скривився так, ніби щойно з'їв кислцю:

— Ти що? З ким маєш справу, старший боярине? Невже оцим сирівцем гадаєш відкупитись? Хлопці, — звернувся він до своїх, — чи чувано щось подібне? Нам хочуть підсунути «Екстру» в обмін на нашу Катерину! Не такі ми дешеві!

Не буду вам переказувати все, до дрібниць, як пішло далі. Скажу тільки, що без допомоги доброго Чукикала, що оплатив ворітну, молоді й по цей день сиділи б у Катерининих батьків.

Так почався медовий місяць. Протягом усього місяця Грицько і Катерина трудилися по дві зміни і без вихідних, щоб хоч якось покрити борги. Але тямущі люди кажуть, що буде добре, якщо для цього вистачить року...

Отакі-то масштаби.

Тепер і я зрозумів, чому ото на весіллях гості так дружно гукають: «Гірко!»

Павло СТЕНДИК.

м. Лохвиця.

Коваль коня кує, а жаба ногу наставляє

У «вільному світі» не вшухає гомеричний курячий сміх. А на птахофермах Сполучених Штатів Америки, Канади й Західної Німеччини, як свідчать очевидці, коїться щось неймовірне, щось страшне. З раннього ранку до пізнього вечора тут стоїть такий регіт, що аж виляски йдуть.

З раннього ранку і до пізнього вечора тільки й чути, тільки й чути:

— Ха-ха-ха-ха! Ой, не можу!

— Ой, сміхачі! Чиста тобі комедія!

— Хи-хи-хи-хи! Ой, не витримаю! Ой, боки вже болять!

— Ой, ой, держіть мене, бо лопну з сміху!

Тамтешні телеграфні агентства, газети, радіо й телебачення повідомляють, що ця нечувана досі епідемія сміху у «вільному світі» вже звела зі світу сотні тисяч курей. Користуючись цим моментом, монополії, котрі торгують м'ясом птиці, різко знизили закупівельні ціни на курей. Власники птахоферм запанікували й не знають, що робити, бо не знають справжньої причини цього несподіваного вибуху курячого реготу. Кинулись до вчених зоотехніків і ветеринарів, а ті теж головами крутять, руками розводять.

— Це, мабуть, якась нова хвороба, — кажуть, — а яка — чорт її знає. Треба вивчити.

Несподівано проявив цю трагікомедійну картину зозулястий півень на одній птахофермі в канадській провінції Манітоба.

Зозулястий півень, незважаючи на те, що лишився вдівцем (усі кури порвали боки од сміху, і їх довелося у пожежному порядку прирізати), стояв на воротах у червоних чоботях і реготався, мов навіжений. Убитий горем фермер підбіг до зозулястого, ухопив його за горлянку й кричить:

— Кажі, дурню, що на вас найшло! Зараз же кажі, бо я тобі голову одбатаю! Узав чорт дитинку, то хай бере й колиску. Однаково я вже банкрут!

— Та невже ви не знаєте? — прохрипів зозулястий півень. — Одпустіть мені шию, — я все розкажу.

— Кажі, дурню, кажі мені всю правду, бо рішу тебе туточки ж!

— Та невже ви не чули, що утнули «президенти в екзилі» Лівіцький і Стецько?

— А що ж вони такого утнули?

— Ой, не можу! Ой, згину! Не од вашої сокири, хазяїне, згину. Зо сміху згину!

І покотився зозулястий півень, крильми об землю б'є і регочеться безугавно, наче йому під крила два лоскотуни залізли.

Заспокоївся зозулястий півень тільки після того, як побачив у руках фермера блискучу сокиру.

— Не рубайте, хазяїне, зараз розкажу. Але сокиру не кидайте, бо я можу знову розсміятися. Тож слухайте. Лівіцький і Стецько вимагають, щоб в Організації Об'єднаних Націй були репрезентовані «достойники» націоналістичної еміграції, а не представники Радянської України. «То наше законне місце в ООН, — пишуть вони, — і ми його займемо. Най там грім гримить, най там каміння з неба падає, а таки займемо». Ой, лоп... ой, лоп... Ха-ха-ха! Ой, держіть мене, хазяїне, бо зараз лопну! Пресійбо, лопну!

— Я тебе лопну! Розповідай, де це ви, дурихвости, вчитали таке фантастичне марення?

— У «Гомоні України», хазяїне, вчитали. І в нью-йоркській «Свободі», і в мюнхенських націоналістичних газетках теж про це на повному серйозі гомонять. Ой, лоп... Ой, лоп... Ой, держіть мене, хазяїне, бо, пресійбо, од сміху лопну!

Тут уже й фермер розреготався. У нього горе, кури пропали, лишився один зозулястий півень, а він сміється, аж за боки хапається.

Отакого шелесту наробила у «вільному світі» чергова «державницька» акція націоналістичної «еліти», на чужинських землях суціль.

II

А коли говорити справді на повному серйозі, шановні читачі, то в націоналістичному жабурині дійсно почали гучно квакати про «незаперечне право» самостійницьких банкрутів зайняти крісла в ООН і представляти в цій шановній інституції український народ.

Квакають про це на своїх збіговиськах націоналістичні «вожді».

Квакає про це ж бандерівський «Гомін України», наречений у середовищі української трудової еміграції значно точніше і влучніше — «Г... України». Квакає про те ж нью-йоркська «Свобода». Квакають усі без винятку націоналістичні рептилії. Квакають, аж очерет гнеться.

А що мають робити? Треба! Квакати наказав їм вседержитель доларового мішка.

— Квакайте, а то супу не дам! Квакайте гучніше і погрозливіше, щоб аж у Києві вас почули. Наганяйте побільше страху на них!

— Та ми вже й не так квакали, а вони не бояться, ваша ексценція. Та ще й посміхаються. Кажуть, моська гавкає на слона.

— А я кажу — квакайте! — гримє вседержитель доларового мішка. — Квакайте, чорт вас забирай, і не забувайте, що й мала блоха спати не дає!

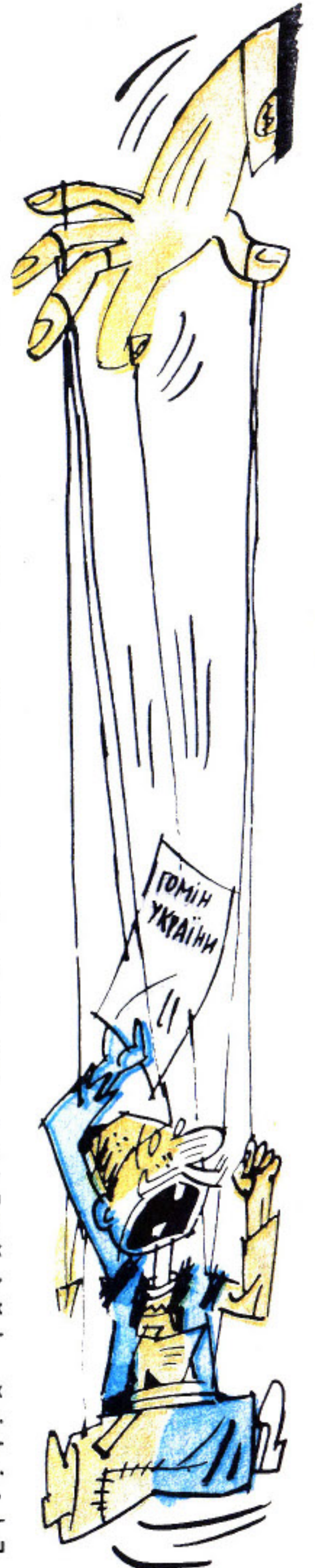
Прикро націоналістичним «державникам», що вседержитель доларового мішка рівняє їх з блохою, кривляться од такого принизливого і зовсім не державного порівняння, але надуваються і нутужно квакають: «Щонайшвидше виключити з ООН УРСР, а також БРСР, а впровадити на їх місце справжніх представників українського і білоруського народів».

Бачили таких «справжніх представників»? Ну, як тут, скажіть на божу милість, не розсмієшся — коваль коня кує, а жаба ногу наставляє.

Правду кажучи, вони вже й самі бачать, що з них навіть кури сміються, але іншого шляху у них немає. Мусять квакати, бо тут залізно і невимовно діє відомий принцип: хто платить, той і музику замовляє. Нічого не попишеш. Хоч круть верть, хоч верть круть, а квакай. Тримай хвоста державницькою трубою і квакай, інакше замість миски супу схопиш дулю з маком.

* * *

...Жаль мені тільки курочок загиблих, Курочки все-таки корисна птиця.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Деякі питання ми розуміємо тоді, коли не одержуємо на них відповіді.

● Дехто не тільки вчиться, але й працює заочно.

● Дайте йому рожеві окуляри — і він подивиться правді в очі.

● Діти — це ще квіти життя, ось онуки підуть!..

● Перед виступом зібрався з думками, які висловлювали інші.

● Поліглот: вивчив напам'ять двадцять іноземних ярликів.

● Сказав, хто мій друг, — і всі стали звати мене Іваном Петровичем.

● Як би не було жарко, не знімай з себе відповідальності!

Панас СТАС.
м. Івано-Франківськ.

● Спочатку ломився у відкриті двері, а потім відшкодовував завдані матеріальні збитки.

● Критикувати недоліки легко, створювати їх набагато важче.

● Хиби обслуговування: замовляв вінець, а принесли вінок.

● Натюрморт — це картина про смачну і поживну їжу.

● Гонитву за славою довелося припинити. Виявилась слабка фізична підготовка.

Олександр ЗАЄЦЬ.

ПЕТЯ ЛЕТИТЬ У ЯРЕШКИ

Дійові особи:

Пілот.

Петя.

Кабіна двомісного літака. За штурвалом — років сорока п'яти пілот. Поруч — Петя.

ПЕТЯ (захоплено виглядає з кабіни). Летимо!

ПІЛОТ (усміхається). Як у тому кінофільмі: на небесному тихоході.

ПЕТЯ. І скоро будемо в Ярешках?

ПІЛОТ. Через півгодини.

ПЕТЯ. Вигідна штука — авіація. Швидкість, комфорт, економія часу.

ПІЛОТ. Атож. У відпустку, мабуть, поспішаєте?

ПЕТЯ. Та яка там відпустка! Я ще на державних та батьківських харчах.

ПІЛОТ. Студент, значить?

ПЕТЯ. У технікумі на агронома вчуся.

ПІЛОТ. Складна професія. Треба багато всякої всячини запам'ятати.

ПЕТЯ. Таки багато. Якби на всіх лекціях сидів, то, мабуть, і світа божого б не бачив.

ПІЛОТ. А ви, буває, не відвідуєте їх?

ПЕТЯ. Хіба ж такої погоди всидиш за партою? Все навкруг зеленіє, буває.

Аж душа ходором ходить. То на пляж дремену, то в парк, то в ресторані посиджу. А оце лечу до Марусі в Ярешки.

ПІЛОТ. Сестра, мабуть!

ПЕТЯ. Та ні. Позавчора познайомився на базарі з дівчиною. Ох і зди-

вується ж! З'явлюся, як сніг на голову.

ПІЛОТ. А іспити ж як? Скоро сесія.

ПЕТЯ. Якось склади. Не вперше. Торік із рослинництвом за сімнадцятим разом розрахувався.

ПІЛОТ. Мабуть, у викладача не витримали нерви?

ПЕТЯ. Вгадали. Узяв його сором. Поставив оцінку біля взуттєвої майстерні. У нашому ділі основне — одержати диплом.

ПІЛОТ. А на роботі як?

ПЕТЯ. Якось буде. Що треба — доучу, дочитаю. Там саме діло покаже.

ПІЛОТ (уважно дивиться на Петю, хитро усміхається). Я теж так, як оце ви, вчився.

ПЕТЯ (здивовано). Та ну?! ПІЛОТ. Що було, те було. Двадцять років просидів на касі, а потім потягло в небо.

ПЕТЯ (усміхається). Романтика.

ПІЛОТ. Авжеж. Пішов на курси при училищі, а там лекції та лекції, аж голова паморочиться. Та я теж їх через одну відвідував. До того ж іще й дрімив на уроках.

ПЕТЯ. І склали ж іспити, правда?

ПІЛОТ. Та якось склав. Не іспити, а комедія. Якраз треба було складати пілотування, а я ні в зуб ногою — нічого не знаю. Але, як кажуть, нема лиха без добра. Приплентався зі мною на аеродром прибудний собака. Екзаменатор як побачив його, то аж підскачив. Кинувся до нього,

оглядає з усіх боків, розпитує, скільки йому років. Виявляється, він на собаках знався...

ПЕТЯ. Хоббі в нього таке.

ПІЛОТ. Справжній дивак. Поговорили зо дві години про псів, одержав я п'ятірку, і розійшлися по домівках.

ПЕТЯ (сміється). Таки комедія.

ПІЛОТ (сміється). Ще й яка! Одержав диплом, і оце вилетів у перший самостійний політ.

ПЕТЯ (зблід). Щ-що?

ПІЛОТ. Лечу, кажу, перший раз. Здійснилася мрія. Серце, як у іменинника, виспіває.

ПЕТЯ (витріщив очі). Ж-жартуєте?

ПІЛОТ. Які там жарти. Летимо в Ярешки.

ПЕТЯ (завовтузився). А-а-а парашути у вас є?

ПІЛОТ. Немає. Не передбачено.

ПЕТЯ (вовтузиться, виглядає з кабіни, втягує голову в плечі). Діло пахне тютюном!

ПІЛОТ (стримує сміх). Ви щось сказали?

ПЕТЯ (перелякано дивиться на прилади). Кажу, ви хоч знаєте, що оце за причандалля?

ПІЛОТ. Дещо знаю. Ось, наприклад, годинник. А решту, як треба буде, вивчу.

Кабіну починає гойдати.

ПЕТЯ. Що це воно робиться?! Ми не перекидаємося часом?

ПІЛОТ (знижує плечима). Дідько його знає. Чогось почало тіпати літак. Доведеться шукати в підручнику. (Дістає книгу, гортає).

ПЕТЯ (вхопився за ручку поперед себе). Скоріше шукайте, бо тут нам буде й амінь!

ПІЛОТ (гортає книжку). Зараз знайду. Десь воно отут...

ПЕТЯ (виглядає з кабіни, заплющує очі). У-у-у, як високо! Як ушарашимось — кісток не збереш!

ПІЛОТ. Як ви гадаєте, штопор це чи ні?

ПЕТЯ (перелякано). Штопор! А що ж іще! З доброго дива перекидаємося? Ой, мамо!

ПІЛОТ. Не панікуйте. Тут на схемі все намальовано і написано. Ось, будь ласка. Важеля номер три відпустити. (Відпускає). Кнопку номер шість натиснути. (Натискує).

Літак ще дужче гойдається.

ПЕТЯ (репетує). О-йой! Це ж не та схема!

ПІЛОТ. Та й сам уже бачу, що не та. Матері його сім копійок!

ПЕТЯ. Куди я потрапив! Пропав! Через якогось недоука.

ПІЛОТ (удавано серйозно). Ви, юначе, легше на поворотах! Я на курсах учився! Маю диплом!

ПЕТЯ. Гріш йому ціна! Ви теревили про собак, а не вчилися. Здох би він, отой пес, ще цуценям!

ПІЛОТ. Не кричіть, бо почують у Ярешках. Йдемо на посадку.

Кабіна нахилиється.

ПЕТЯ. От і все! Амба! Нема Петі! Зараз зариемося в землю аж по самий хвіст!

ПІЛОТ (ледве стримує сміх). Якось сядемо. Саме діло покаже. Не потрапимо на аеродром, заїдемо в жито. М'якше буде.

ПЕТЯ (стогне). Краще летіть на ставок!

ПІЛОТ. Еге, на ставок! Я не вмію плавати.

ПЕТЯ (схлипує). Прощай, Марусю! Кабіна гойдулася й замерла.

ПІЛОТ (торкає Петю за плече). От і сіли, а ви боялися.

ПЕТЯ (схопився). Сіли? Не може бути! (Незграбно вилазить з кабіни, озирається на всі боки, і кидається навтьоки).

ПІЛОТ (усміхається). Політ пройшов на високому виховному рівні.

Завіса.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Гей! Ти можеш гупати тихіше?

ХРОНІКА НОВИН

ЗНАННЯ — СИЛА

Перейшов на другий курс без екзаменів важкоатлет-першорозрядник Петренко І. М.

ЦІКАВА СТАТИСТИКА

На чайові, які отримує щовечора офіціант Кружко В. С. в ресторані «Нептун», можна було б поїти чаєм усе доросле населення міста протягом чотирьох місяців.

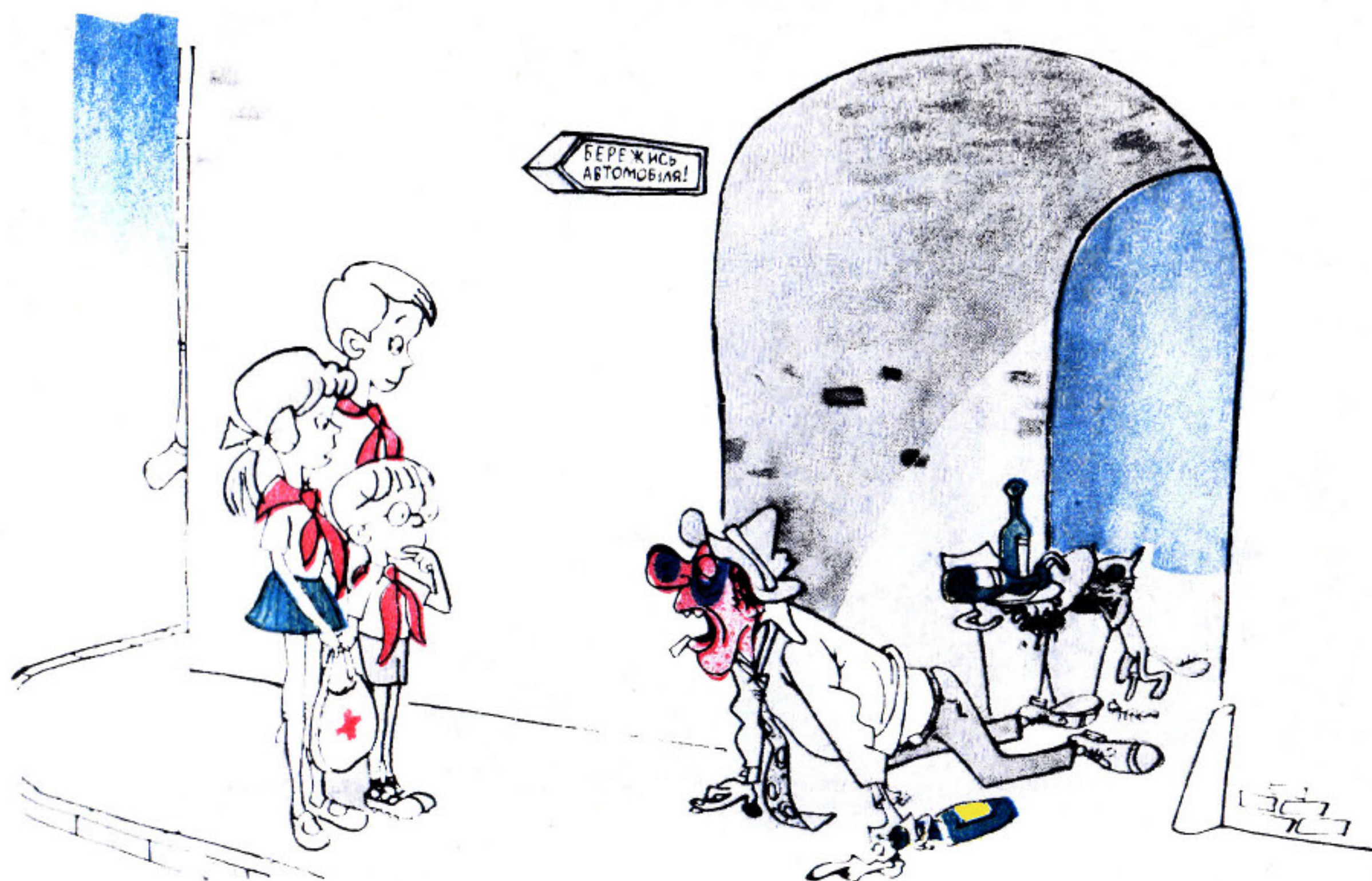
НОВІ РУБЕЖІ

Підвищені зобов'язання взяли на себе продавці магазину «Подарунки». Якщо раніше вони забезпечували дефіцитними товарами лише близьких родичів, то віднині будуть забезпечувати і далеких.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Якщо варитеся у власному соку, краще робити це на повільному вогні.

Чергові хронікери
Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

— Любі тимурівці! Допоможіть людині похилого віку добратися додому.

У директора одного радгоспу серед ночі розболівся живіт. Ойкаючи, він почав додзвонюватися до «Швидкої допомоги». Одвезли директора у лікарню і відразу — на стіл. За годину все було скінчено: директор позбувся капосного апендикса, а черговий хірург пішов додвлятися перерваний сон.

Озираючись директор уранці туди-сюди по палаті — не сподобалася йому палата. Ліжка стоять одне до одного майже впритул, двері перекособочені, підлога рипить, у стелі тріщина. І людей у палаті — як бджіл у вулику. Невесела, одне слово, обстановочка. А коли за кілька днів директор підвівся з ліжка і подибуляв по території лікарні, —

припече, готові навіть на здоров'ї людей економити? Узяти б таких господарів та...

Ні, нічого. А то ви ще, чого доброго, можете подумати, що автор пропонує негайно тягти на операційний стіл усіх керівників, які не дбають про будівництво лікарень і зі скальпелем у руці ставити перед ним ультиматум: або лікарня, або...

Нехай вони собі живуть і здоровствують. Але що, приміром, накажете робити з начальником Харківського обласного виробничого управління Міністерства сільського будівництва УРСР В. Ф. Копиловим, який затягує будівництво тієї ж Барвінківської райлікарні?

Лікарі — до товариша Копилова

Валиться стара лікарня і в районі Валках. Коли бруківкою проїдять мимо МАЗи та КраЗи, то стіни у ній тремтять так, що лікарів де вже почути, як б'ється серце у хворого: тут власного голосу не чуєш! А там, на вигоні, в ідилічному затишку, силами пересувної механізованої колони № 30 того ж таки управління споруджується нова лікарня... Ну, «споруджується» — це, мабуть, сказано надто сміливо. Правильніше було б сказати — вимучується. За три роки на ній ще й третини запланованих коштів не освоєно. Цього року пересувна мехколона взагалі кудись із того об'єкту пересунулася, а куди — невідомо.

— А що ж, як Міністерство сільського господарства УРСР доводить нам такі куці ліміти? — знижує плечима тов. Копилов.

І тут він, можливо, й правильно знижує: міністерство не вельми щедре на лімітування таких закладів. Бо лікарня, мовляв, — не першорядний об'єкт. До того ж — не пусковий. І за таких темпів, додамо від себе, ще й не скоро пусковим стане! Тим паче, що й ті ліміти, які виділяються, управління використовує тугувато, з великим боем і скрипом.

Обласна психіатрична лікарня в селі Стрілеча споруджується будівельно-монтажним управлінням № 21 тресту «Житлобуд-2» з меншим боем і меншим скрипом. Бій і скрип починаються тоді, коли обслуговуючий персонал лікарні приступає до освоєння вже зданих приміщень. Не встигли, приміром, будівельники вкрити стіни лікарняної кухні кахельною плиткою, як вона тут же почала здуватись і відпадати. Не встигли сантехніки закінчити монтаж очисних споруд, як вони тут же почали осідати й тріщати. Не встигли...

— Переробимо! У найближчі дні переробимо! — гарячим дуєтом заперили працівників охорони здоров'я начальник БМУ-21 О. К. Ішков та керуючий комбінатом «Хар-

ківжитлобуд» А. І. Бірюков. — Хай у вас за цю лікарню серце не болить.

Та чи ж серцю накажеш? Болить воно, бідолашне, коли подибується з отаким безсердечним ставленням до закладів охорони здоров'я! І нехай, повторюємо, усі оті недосить дбали керівники живуть собі й здоровствують, але коли доведеться комусь із них лягти на операційний стіл, то не дай боже пережити йому приблизно такої ситуації: виріже хірург йому апендикс, а тоді помие руки і скаже:

— Усе. Зашивати не буду. Ліміти у мене, розумієте, сьогоднішні вичерпались.

Або:

— Ви знаєте, трішечки помилюся я сьогодні, замість апендикса шматок здорової кишки вам одбатував. Але нічого, найближчими днями ми все це переробимо!

Ні, такої ситуації не приведи, доле, ні одному, навіть найнедбалішому керівникові пережити. Та й жоден хірург із хворим так ніколи не вчинить. Серце ж у нього — не камінь, воно за кожного пацієнта болить!..

Але що ж тоді все-таки з такими керівниками робити накажете?!

В. БОЙКО,

спец. кор. Перця.

Харківська область.

ОПЕРАЦІЯ «АЙ, БОЛИТЬ!»

не сподобалася йому й територія. Будиночки старі, сяк-так пристосовані, скрізь тісно і незручно. Виписався директор з лікарні — і до головного лікаря.

— Каюся! — каже. — Тяжко звинув я перед медициною! Шкодував коштів на кооперативне будівництво нової лікарні. А тепер сам бачу, що вона нам потрібна — до зарізу. Виділяю кошти сьогодні ж! Отак благотворно подіяв на директора епізод з апендиксом.

Історію цю розповіли мені у Барвінківському районі на Харківщині. Але ж хіба не трапляються подекуди й в інших місцях отакі «економі» господарі, які, поки їм самим не

зі слізним проханням зглянутися над їхньою будовою, а він:

— У мене матеріалів нема на лікарню, бо це не пусковий об'єкт.

Знайшлися матеріали. Тов. Копилов тоді:

— А у мене лімітів нема!

Домовилися про ліміти. Прийшов дозвіл із Києва виконати цього року на будівництві лікарні робіт на суму 312 тисяч карбованців.

— Ото як хочете, — відрубав на решті тов. Копилов, — а більше ста п'ятдесяти тисяч освоїти не могу!

Ну, що накажете робити з тов. Копиловим?..

Чатують...

МІНІАТЮРИ

НІЧОГО НЕ ПОРОБИШ

Косу відрізати Галі шкода.
Та що поробиш — треба. Мода...
Володимир ЛАТИНІН.

с. Скопін
Рязанської області.

ЛИНОК

Ще рота не розкрив Шупак,
Линок одразу: «Так, так, так!»
...Чом потає хижаку?
Не встиг схватити в піску.

П. ГЛУХОНЮК.

с. Дружелюбівка
Калинінського району
Вінницької області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Громадянин суддя! Громадянин народні засідателі!» Так починалося останнє слово підсудного В. Бортника у фейлетоні «Перець» № 5 за 1975 рік. З того останнього слова читач і довідався, як з легкої руки директора Чернаського райпобуткомбінату Г. П. Сорочуна, нечистий на руку Бортник влаштувався на матеріально-відповідальну посаду і розгорнув злочинські операції.

Завідуючий відділом легкої, харчової промисловості і торгівлі Чернаського обкому КП України тов. Черевань повідомив редакцію, що факти підтвердились. Бюро Чернаського райкому партії за допущені недоліки по добору, розстановці і вихованню кадрів оголосило Сорочуну Г. П. сувору догану з занесенням до особистої картки і увільнило його з посади директора райпобуткомбінату.

Якщо зобразити трудовий шлях Михайла Онуфрійовича Гернеця графічно, то вийде ламана лінія. Були в нього стрімкі злети, коли він кілька років тому очолював колгосп «Перемога», були такі ж стрімкі падіння, коли його, наприклад, прокатили на вороних. Тепер М. О. Гернець знову головує у «Перемозі». І знову робить це на свій копит, бо не дає людині спокою одна думка: ніби голові дозволено набагато більше, ніж простим смертним.

Спочатку, правда, ця думка у Михайла Онуфрійовича не сягала далі кількох кілограмів м'яса, взятих у колгоспній коморі не по півтора карбованця, як його продають рядовим колгоспникам, а по карбованцю. Виграш ніби й копійчаний, а для самолюбства приємно.

Згодом апетит зріс. Тим більше, що до Михайла Онуфрійовича частенько приїздили гості. Переважно потрібні люди. З власного господарства на них не настачишся. А колгосп не такий уже й бідний, щоб не задовольнити апетитів проїжджих гурманів. І от уже передчасно прощаються з білим світом кури, качки, вівці, телята, по-

росята. Потім усе це зусиллями кухаря на громадських засадах Олени Сікан перетворюється на смажене, варене, печене і вминається приїжджими гостями. Тільки минулого року за вказівкою голови колгоспу Сікан подала на стіл понад тонну м'яса, майже півтори тисячі яєць, півцентнера меду, центнер цукру, майже півтонни свіжої риби та багато іншої смачної продукції.

Не було, правда, чим запивати тих найдків. Хоч вино у колгоспі є, але не такої якості, щоб його споживати самому чи подавати на стіл дорогим гостям. Тому для путніх напоїв потрібні були гроші. А де їх взяти? З комори не випишеш, із каси просто так не візьмеш, бо колгоспним Статуту такі витрати не передбачені. На щастя, якраз підоспіла премія за перевиконання плану продажу державі соняшника.

Коли побіжно заглянути у відомість, по якій виплачували цю премію то мимоволі можна розчулитися. Справді-бо, яким скромнягою є сам Михайло Онуфрійович! Йому нараховано лише 232 карбованці з копійками, а простому агрономові по захисту рослин І. Я. Петрову — на-

півтори сотні більше, механікові А. І. Кириленку — 581 карбованець, стільки ж — бригадирові першої тракторної бригади М. Р. Євдиченку. Правда, якщо змахнути з очей сльозу розчуження та привидитися до відомості трохи пильніше, то можна побачити там численні підписки, вправлення, підробки підписів. А коли ще й вислухати декого з премійованих, то можна сміливо дивитися на Михайла Онуфрійовича зовсім іншими очима. Бо добра половина премійованих більшу суму одержаних грошей передала потім голові колгоспу і його найближчим помічникам.

Коли вже люди відважуються підробляти відомості, то приховати від оприбуткування якихось 39 кілограмів меду — для них раз плюнути. Це вже навіть гріхом не здається. А тримати на фермі сотню-півтори необлікованих поросят, як це робив завфермою М. М. Сагач, — навіть зручно. З'їли або продали кому-небудь — не треба навіть на вовків чи якусь пошесть списувати.

Якщо не обтяжувати совість сумнівами морального порядку, можна й успіхами у вирощуванні цибулі похвалитися. Своя городня бригада кінчує з кінцями не зводить, бо їй нуль уваги приділяє голова колгоспу. Зате заїжджий дикій бригаді найкращі поливні землі виділили для вирощування цибулі. А поруч — на тих же землях — кожного члена бригади городом наділили. Удвічі більше, ніж у колгоспників. Щоб, значить, вирощував городину і для своїх комерційних потреб.

А розплачувалися з зальотниками воїстину з царською щедрістю. Віддалили «дикунам» 48069 карбованців! Чому саме стільки, а не менше чи не більше, голова і сам до пуття не знає. Спала на думку саме така цифра — оце вам і всі розцінки.

Словом, гарно жилося і вільно дихалося Гернецю М. О., бо ніхто його самодіяльної ініціативи не стримував. І раптом — як сніг на голову. Скромний член ревізійної комісії колгоспу І. І. Кучеренко проявив нахабство, якого голова колгоспу ще не чув і не бачив: виступив на партійних зборах з критикою, а ще перед цим відмовився підписати акт ревізійної комісії, у якому ці та інші недостойні діяння замовчувалися. Мовляв, колгоспне добро створюється сотнями рук, і нічого його проїдати і розбазарювати.

Михайло Онуфрійович міг би якось зрозуміти, коли б оця критика пролунала зверху. А то рядовий член колгоспу! І головне — нічого не вдієш. З роботи не виженеш, бо І. І. Кучеренко — пенсіонер. Під суд не віддаси, бо Іван Іванович меду не приховував, курей з ферми не носив, горілки не пив, і взагалі люди говорять про нього тільки добре. Залишалося одне: популярно і дохідливо пояснити Кучеренкові, що хай він хоч гопки стрибає, а господар в колгоспі таки Гернець. І акти якогось члена ревізійної комісії для нього нічого не варті.

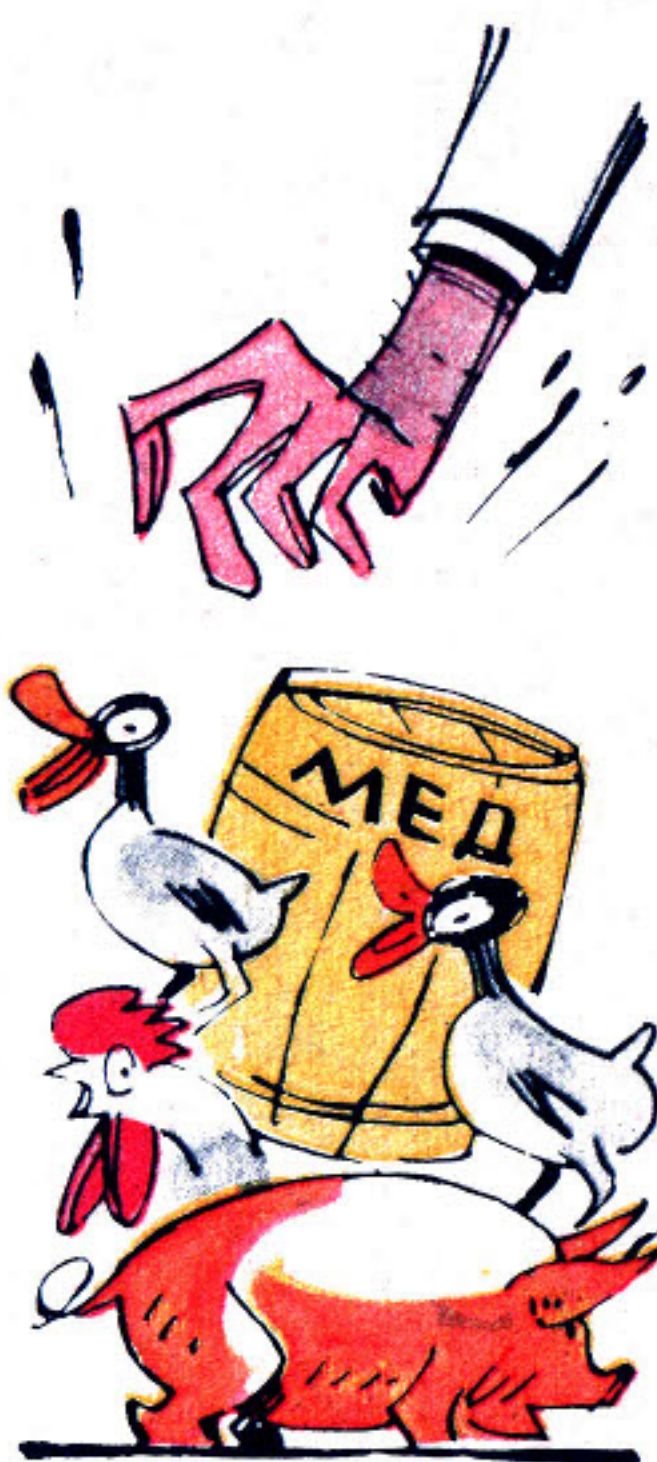
Не для себе ж старався, — пояснював мені ситуацію Михайло Онуфрійович. — Я, може, й десятої частини того не з'їв. А все тому, що в мене натура широка. Не можу не пригостити. А Кучеренко мені не подобається. Повірте мені, неспроста він це робить, ох, неспроста. Інакше навіщо йому оця вся тяганина?

Тут я не можу не погодитися з Михайлом Онуфрійовичем.

А такий ж неспроста!..

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Солонянський район
Дніпропетровської області.

Який Сава, така й слава

РЯ-ТУУ-ЙТЕЕ!..

Друзі, товаришочки, брати і сестри! Людоньки! Давайте ря... Не можу. Ой, не можу ні спокійно говорити, ні спокійно писати. От зараз... зараз вип'ю водички і все, як є, по правді розкажу. Хух... легше стало... Так от, людоньки, давайте рятувати, поки не пізно, Валерія Хризантовича Кіловатого. Скромного сільського вчителя, викладача фізкультури Івонівської середньої школи на Вінничині. Чесну, делікатну, інтелігентну, виховану, благородну, великої душі і доброго серця людину.

Оце як приїхав він до редакції та як розповів свою трагічну історію, та після того я сам як подався на Вінничину... Не можу, ой, не можу... Знову треба воду пити... Хух...

Отож приїхав Валерій Хризантович і розповів: на нього самого, на його матір Марію Матвіївну, на його меншенького брата Віталія в рідному селі Дорошівці Ямпільського району зводять усілякі наклепи, над ними знущаються і збиткуються, їх цькують і переслідують, їх оббрікують, їм не дають спокійно жити і працювати. Їх навіть б'ють. А недавнечко побили, а потім, коли Валерій Хризантович став правди шукати, його ще й затримали і кинули у камеру попе... попе... Ой, не можу. Воді! Хух... У камеру попереднього ув'язнення. І до того ж кримінальну справу пришили.

Га? Як вам подобається? Та де це бачено, де це чувано, щоб проти безневинної людини кримінальну справу порушили! Хіба ж можна миритися із таким беззаконням, із такою сваволею! Швидше, хутчіше, мершій — у Ямпіль, у Дорошівку: перевіряти, бити на сполох, захищати, рятувати людину.

І я поїхав, помчав, полетів. І переконався: треба, треба рятувати! Бо факти з якими я зіткнувся аж кричати, аж пищати, аж волають про це. Ось дивіться самі.

Однієї темної ночі Валерій Хризантович Кіловатий і його меншенький двадцятирічний братик Віталій прибули у село В. Косницю, де живе їхній батько (він уже давно розлучився з матір'ю), і так відлупцювали його, дружину і малого сина, що вони змушені були звертатися до медичної експертизи, щоб зняти побої. Ну, й хай би собі тихенько зверталися. Так ні ж: міліція негайно завела справу. Щоправда, потім передала її на розгляд дварського суду, куди брати, цілком зрозуміло, не з'явилися, але ж факт залишається фактом: їх піддали несправедливому, ганебному, обурливому переслідуванню. Хіба ж це не кричуще беззаконня! Хіба ж це не порушення норм нашого життя! Ну, побили хлопця батьку, ну, потрошили вікна та двері в його хаті, але ж це їхній батько, але ж це батькова хата! Кому яке діло, га?

Або ще. Попід хатою Кіловатих протікає малесенька — метр-півтора завширшки — річечка. Вона розділяє садиби Кіловатих та інваліда Вітчизняної війни Л. М. Бурлака. У тій річечці хвора дружина Бурлака хтосна-скільки років пере білизну. Це набридло Валерієві Хризантовичу, його матері та його братику. От вони й заборонили старій підходити до води, і камінь викинули, на котрому вона споконвіку прала. А коли інвалід пошкандибав до Валерія Хризантовича, щоб мирно погомоніти і по-сусідськимо залагодити незрозумілий конфлікт, учитель скопив його за комір і так наладив зі свого двору, що Бурлак ледве в'язи собі не скрутив. Ну, й що? Це ж справа, можна сказати, інтимна, сусідська, нікому до неї діла не повинно бути. Так знову ж таки ні: люди стали чіплятися, лаяти Валерія Хризантовича і його рідних. Хіба ж це не явне переслідування, не порушення демократії?

Чи така історія. Правління колгоспу й сільрада попросили дозволу у людей, що мешкають понад тією ж річечкою, провести через їхні садиби водогін для зрошення колгоспних городів. Усі дозволили, а Валерій Хризантович із сім'єю — ні. А чом він мусить дозволяти? Де такий закон є? Тим паче, Валерій Хризантович має великі претензії до колгоспу. Річ у тім, що той же його меншенький двадцятирічний братик Віталій за рахунок колгоспу закінчив курси бджолярів, а колгоспний голова не поставив його на пасіку в Дорошівці, натомість направивши у сусіднє село. І це замість того, щоб увільнити з роботи дорошівського пасічника, а на його місце поставити Віталія Хризантовича, як вимагав Валерій Хризантович. Не увільнили, не поставили. — то не буде вам і води! І меншенький двадцятирічний братик дулі з маком працюватиме у колгоспі. Й не працює. А голова, бачте, чомусь незадоволений, а люди — ох, ці люди! — знову ж таки цькують і переслідують Кіловатих.

Переслідують і Марію Матвіївну. А за що? За те, що взяла у колгоспі на вирощування шовкопряда, а потім тихцем здала, ніби уже власного, на Могилів-Подільський приймальний пункт? Так це ж, як говорить Валерій Хризантович, її особиста комерція. Чого комусь сюди лізти, навіщо ганьбити на весь район?

Меншенькому двадцятирічному взагалі життя на селі не дають. То він, бачте, свого старого вчителя з ніг збив, то отому ж самому інвалідові Бурлаку врізав спересердя (правда, добре врізав: той мусив у лікарні відлежуватися).

Але, якщо подумати, не просто ж так збив і врізав. Учителю загордився: дороги Віталієві не дав. А інвалід весь час присикується: чого, мовляв, не працюєш? То що, терпіти отаке знущання над особистістю?

Про останню бійку і говорити соромно. Знову міліція, знову кримінальна справа — щоправда, уже проти всіх трьох: Валерія Хризантовича, Віталія Хризантовича та Марії Матвіївни. Побили вони подружжя гнідюків. Ось у цій справі і садовили Валерія Хризантовича до камери попереднього ув'язнення. Поки йшло слідство. Меншенького двадцятирічного не садовили. Драпонує меншенький у невідомі світи. І повернувся, вже коли справу, як і раніше, передала у товариський суд. Ну, само собою, відмовилися Кіловаті йти на той суд. А на біса він здався? Бійка, знаєте, — річ суто приватна. Нікого не стосується. Нічого лізти усяким. А особливо — міліції. Це вже явне зневаження наших законів, це вже приниження людської гідності, це, як уже говорилося, кричуще, жажливе, страшне беззаконня і сваволя! Руки тій міліції треба укоротити! А зараз — і прокуратурі! Щоб не сміли паплюжити нашу соціалістичну демократію! Щоб не псували анкету Валерієві Хризантовичу, бо він і надалі хоче бути вихователем підростаючого покоління. Бо йому ще треба, як він висловлюється, «у партію оформлятися». Тому і добивається вищої справедливості, тому так настирливо і скаржиться на всіх, хто його переслідує.

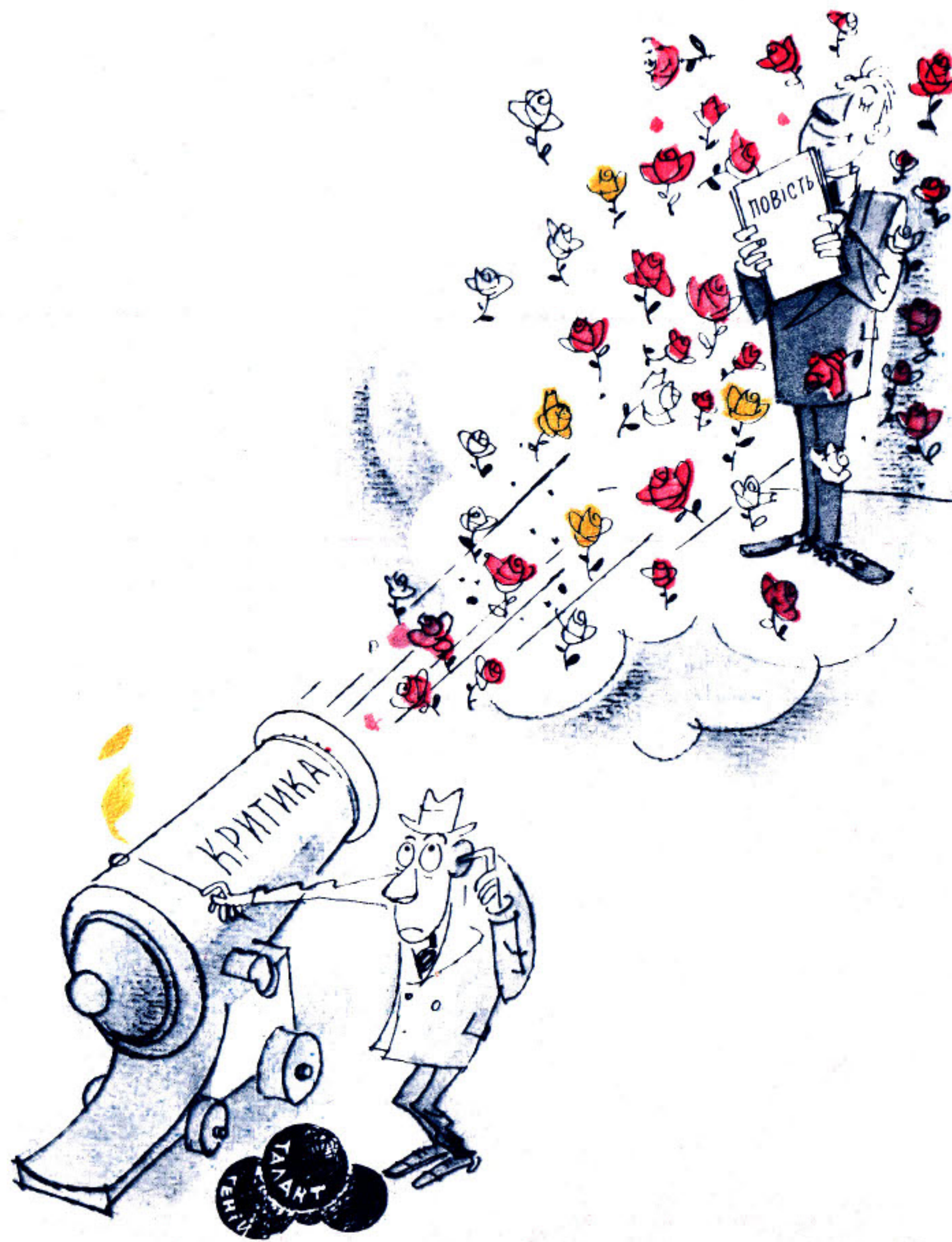
Отож я й звертаюся до громади: люди, людоньки, давайте рятувати Валерія Хризантовича! Поки не пізно. Від кого рятувати? А хіба я ще не сказав? Від нього самого.

Вінницька область.

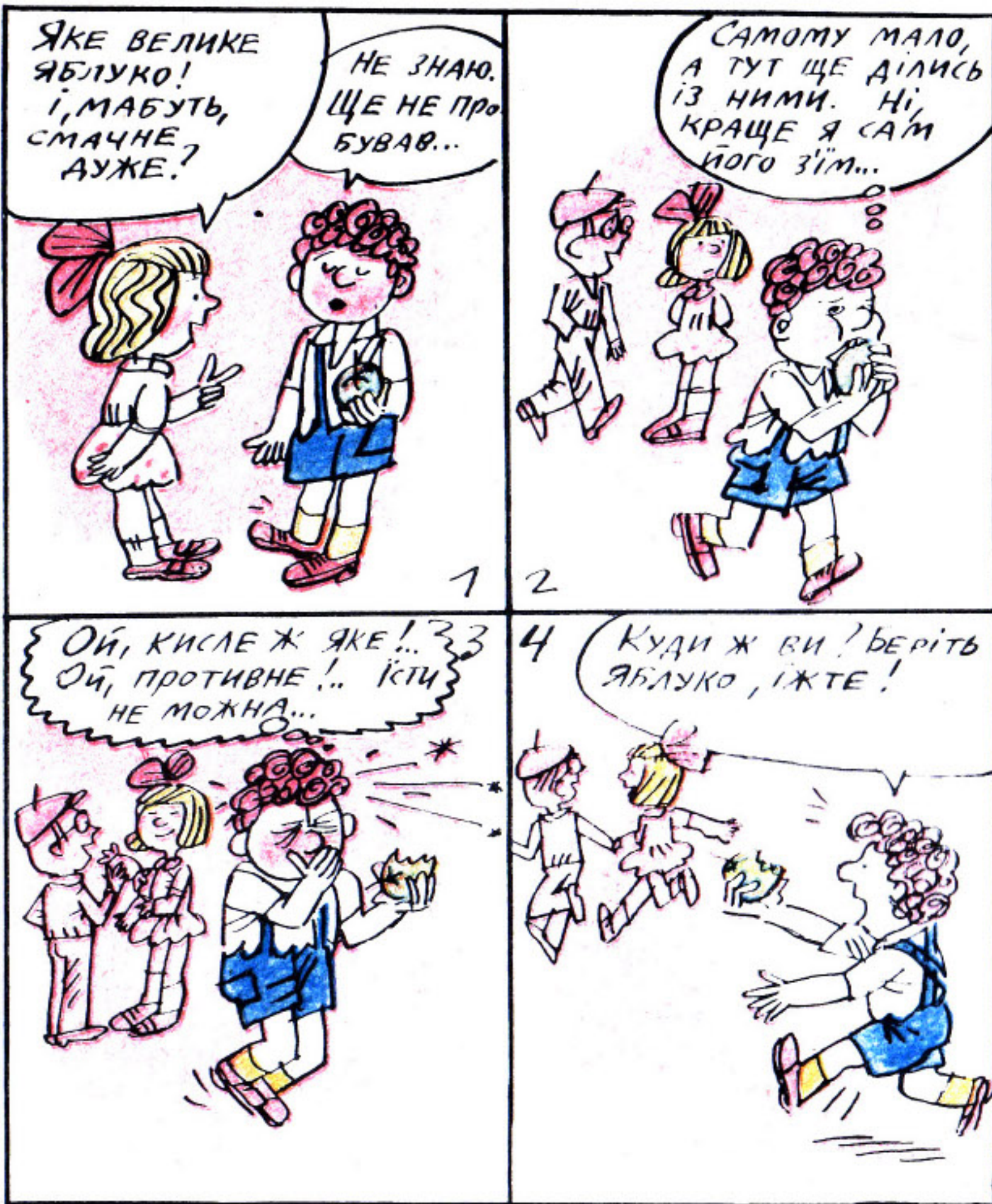
В. ЧЕПІГА.

НА ФРОНТІ КОМПЛІМЕНТАРНОЇ КРИТИКИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Вогонь!..

ЧАРІВНИЙ ЦІПОК

П'ятеро хлоп'ят: Петро, Іван, Максим, Василь та Гнат м'яча гаяли на подвір'ї. І трапилась біда. М'ячем вікно розбили.

Втікати пізно, бо на ганок дід Панас вже вийшов і винуватого шукає.

— Ану, кажіть, хто це зробив!

Усі п'ятеро мовчать, голови по-опускали.

— У такому разі його знайде мій ціпок, — примружив очі дід.

— Беріться кожний за ціпок.

Зробили так, як дід сказав.

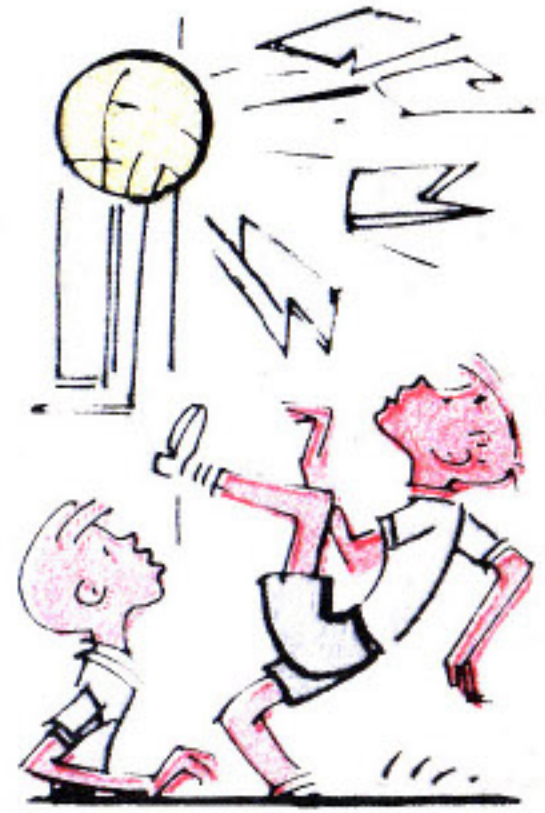
— Усі взялися? — дід питає.

— Усі, — відповідають хлопчачки.

— А той, що вікно розбив?

— Узаявся! — крикнув Гнат.

М. ГАЛАГУЗА.

ЗМЕТИКУВАЛА

Зайшов батько з трирічною донькою Оксаною у гастроном купити торт. Біля прилавка кондитерського відділу — багато людей. Батько став у кінці черги, а Оксана підійшла з протилежного боку черги, стала біля прилавка й кричить звідти:

— Йди сюди, татку! Тут нема черги.

О. КУРИК.

ОЛЕНЧИНА ШУБКА

У першокласниці Оленки пропала шубка.

Тривога здійнялася на всю школу. Прибігли чергові учні, прийшла чергова вчителька, покликали директора.

— Де моя шубка? — плаче Оленка.

— А це хіба не твоя? — питають Оленку, показуючи на руденьку шубку, що самотньо висіла на крайньому гвіздочку.

— На мою схожа, — пхінькає дівчинка, — тільки не моя. У моїй у кишені була дірочка, а в цій нема-а-а...

Обступили Оленку, заспокоюють, втішають.

А вчителька подзвонила до Оленчиної мами. Так і так, мовляв, пропала шубка. Якесь руденька у роздягальні висить, але Оленка говорить, що то не її, бо без дірочки в кишені. А на вулиці холодно, і нема в чому дівчинці йти додому.

Коли вчителька повернулася у роздягальню, Оленка ще рюмсала. Їй дуже шкода було теплої шубки.

— Оленко, одягай цю шубку, — сказала весело вчителька. — Вона твоя. А дірочку мама вчора зашила...

Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

НЕ БУДУ РОЗВ'ЯЗУВАТИ

— Я вже скоро піду до школи, — радіє п'ятирічний Сашко.

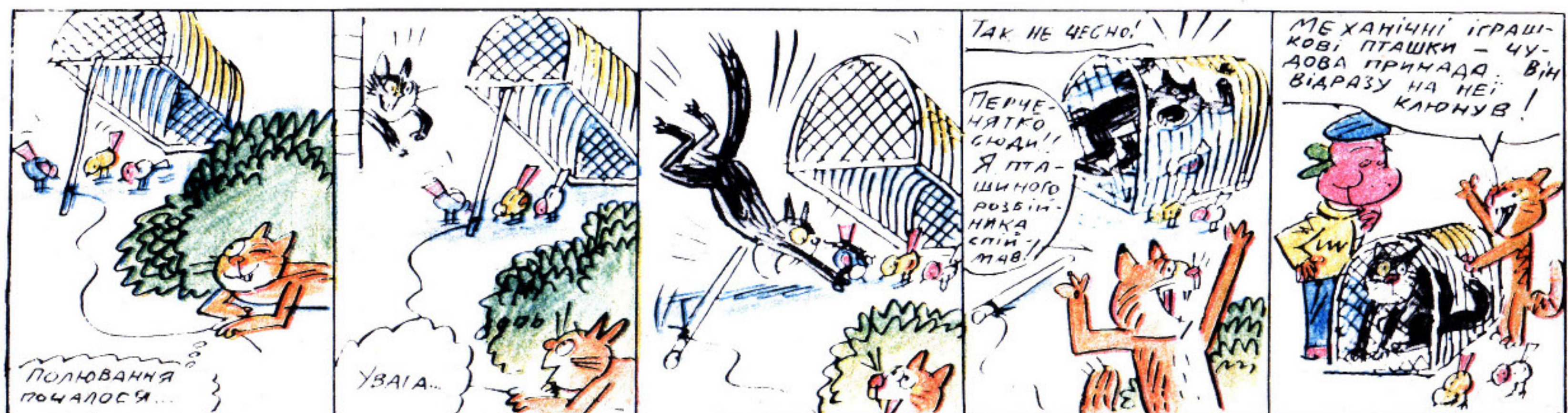
— Ні, синочку, тільки через два роки, — відповідає мати.

— Мамо, а що я робитиму в школі? — питає синок.

— Будеш читати, писати, розв'язувати задачі, — каже мати.

— Задач не буду розв'язувати, — подумавши хвилинку, хмуриться Сашко. — Чому я їх маю розв'язувати? Хай це робить той, хто їх зв'язав.

Ю. ГЕКЕЛЬМАН.

З олівцем по Монастирищу

Якщо говорити образно, то Монастирище — це маленька столиця суто сільськогосподарського району Черкаської області. У підпорядкуванні цієї «столиці» — 15 колгоспів і 1 радгосп. Як кожна столиця, Монастирище має сьогодні свої «мікрорайони». Це села, які вже злилися із райцентром: Аврамівка і Нове Місто.

Отож і виходить тепер, що колгосп тут один, а сільрад аж три, і доводиться одному голові колгоспу інколи водночас у трьох сільрадах засідати.

Населення в Монастирищі спокійне, врівноважене і ввічливе. Коли у монастирищенця запиташ про його рідне містечко, то він з гордістю скаже, що Монастирище найтихіше, найзеленіше, найекзотичніше (щоранку чути, як півні співають).

Одне слово, монастирищенці загалом своїм містечком задоволені. І все гарне (а гарного тут чимало), що є тепер у райцентрі, пов'язують з 1966 роком. Саме цього року Монастирище знову стало «столицею» м'ясо-молочно-зернового району, який дає свинину, молоко, пшеницю, цукрові буряки, кукурудзу. А окрім того ще й обіддя до возів (ободобудівний завод є), котли (машинобудівний завод є), спирт, цукор і асфальт (відповідні заводи тут теж є).

Саме після 1966 року в райцентрі почали з'являтися нові цехи машинобудівного заводу, стоквартирні житлові будинки, готель, гуртожиток, дитячий садок, будинок побуту, торговельний корпус, середня школа, стадіон, автостанція, три ставки, магазин «Дитячий світ», меморіальний комплекс. У стадії будівництва, як у протоколах пишуть, — автопідприємство, райвуззол зв'язку, колгоспний ринок, 70-квартирний житловий будинок. Планується будівництво кінотеатру, райлікарні, бібліотеки.

— І все це за неповних десять років, — з гордістю закінчує монастирищенець. — Це ви запам'ятайте. До цього тут не було ні асфальту, ні газонів, ні квітників, ні оцих ліхтарів на центральній вулиці.

— А баня у вас була? — запитуєте ви і відчуваєте, що зачіпаєте монастирищенця за найбільш чутливе місце.

— Була і є, — кисло признається він. — На шість чоловік з одним тазиком. Троє миються, троє чекають. Але працює баня тільки по суботах...

— А де Григорій Борисович Кучер купується? — питаєте.

— Ви про кого? Про директора побуткомбінату? Він у персональній ванні, під персональним титаном...

Якщо ви вранці вийдете на центральну вулицю, то помітите, що монастирищенці то спокійно йдуть, то раптом починають бігти. Тоді махають руками і знову йдуть не поспішаючи.

— Чим це пояснити? — цікавимося.

— Рефлексом. То в нас так автобуси ходять. Ну, й ми звикли. Як не поспішай, усе одно на роботу своєчасно не потрапиш. Що ж до лікарні, то туди у нас усі запізнюються...

— Кому ж дякувати?

— Директорові автопідприємства Валерію Теофановичу Буйному. Автобуси його підприємства постійно порушують графік.

Коли уже мова зайшла про В. Т. Буйного, то слід зазначити, що в Монастирищі йому належить іще одна ініціатива — таблички автобусних зупинок прибивати до стовбурів лип, осокорів, акацій. А втім, можливо, це зроблено з мовчазного благословення голови селищної Ради Наталії Іванівни Білоус.

Невідомо тільки, з чийого благословення

досі існує біля прохідної машинобудівного заводу винний погрібок або, як монастирищенці образно його називають, «Жіночі сльози». Тут вино ллється рікою і вдень і ввечері. Робітники можуть його хильнути, майже не відриваючись од виробництва. І якщо директора заводу це, природно, дуже хвилює, то голову правління районного споживчого товариства І. Ф. Дирду — ані скільки. Йому аби план!

На погляд монастирищенців, було б куди краще, якби той план виконувався за рахунок інших торговельних точок — ну, хоча б ларка «Овочі — фрукти», що неподалік ринку. Ларьок непоганий, але забутий і богом і районним споживчим товариством. Якщо його хтось і має на оці, то це лише миші та пацюки, що живляться мішкотарою і торішніми продуктами.

Забуті в Монастирищі й окремі вулиці та будинки, на яких не знайдете ні назв, ні номерів. Якщо корінні жителі знаходять їх, очевидно, наосліп, то приїжджим доводиться це робити інтуїтивно.

Не забувають у Монастирищі лише телефонів-автоматів. Від них на спомин відривають не тільки мембрани, а й дроті і диски.

Чого багато у Монастирищі? Це води. Але не у ларках «Газ. вода», а в налюжах на окремих вулицях.

Чого мало в Монастирищі? Добре випеченого хліба. У погано ж випеченому, до якого тут уже звикли, частенько трапляються якісь мотузки, цвяшки та інші неїстівні речі (директор хлібозаводу С. І. Следзевський).

Вважаємо, що картина буде неповною, якщо ми не пройдемося ще й тими вулицями, які не можна назвати «гордістю райцентру» і не назовеш їх другорядними. Серед них передусім такі: Герцена, Миру, Жовтневої Революції і 5-ої дільниці, що в районі Аврамівки.

Те, що вулиці не освітлюються, — півбідди. Те, що на окремих з них налюжі, як озера, — і це не найстрашніше: люди вже звикли. А от що на вулиці Герцена повідкривані люки з глибочезними ямами, — з цим уже ніхто не хоче миритися. Окрім, звичайно, голови селищної Ради і директора комбінату комунальних підприємств.

Що ж до вулиці 5-ої дільниці в Аврамівці, то тут не тільки багато боліт, налюж, а й світла. Але останнє — тільки біля подвір'я т. Бевзюка — начальника районної електромережі.

Закінчуючи нашу подорож, хочемо висловити побажання, щоб маршрутом, яким ходили ми, пройшлися (взявшись за руки, щоб не ускочити в баюру чи люк): голови сільських і селищної Рад, директори комбінатів комунальних підприємств і побутового та головний лікар санепідстанції. Першим ми радимо це зробити вдень, представникові санепідстанції — увечері. Бо якщо він антисанітарії в райцентрі вдень не бачить, то увечері хоч почує її запах.

З олівцем мандрували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та В. ГЛИВЕНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Хреста на тобі нема, лобуряко!
— Не гнівись бога, бабусю.

Задзеленчав телефонний дзвоник. Директор філії літфонду Василь Петрович Питвинюк взяв трубку і почув:

— Це — Спілка? Хто біля телефону? Василь Петрович? Моє шанування! Говорить Володимир Добрий. Чули новину? Сатирика нашого Миколу Моторова зарізали!

— Де, хто?

— Зарізали ескулапи-нейрохірурги з обласної лікарні... Хотіли, звичайно, повернути йому слух, а вийшла — могила.

Тільки встиг Василь Петрович покласти трубку й розказати новину Вадимові Лусковському, що був саме в ту хвилину в директорському кабінеті, як знову задзеленчав телефон.

Директор махнув рукою: тепер, подумав, будуть без кінця всі дзвонити. Трубку взяв Лусковський. Він почув знайомий голос:

— Альо, літфонд? Хто?.. Вадим?.. Ага, привіт, говорить Олександр Капустянський. Чув — зарізали Моторова!

— Де?

— В райлікарні!

— Як же це сталося?

— А так... Він ліг на операцію, а йому зробили трепанацію... В мізку ковирилися. І наковиряли такого, що годі й казати!.. Тепер він не лише глухий і сліпий, а й пришепелюватий. Увесь час тільки сміється. Що йому не говори, а він сміється! Йому, наприклад, кажуть хірурги: «Зараз вас будемо різати».

«Ріжте, — каже, — все одно не заріжете. Я міцно броньований. Я, каже, буду ще довго жити, навіть тоді, коли моє серце зупиниться...»

Отже він язиком меле, аж серце болить. Пропав чоловік!..

— А де він тепер?

— Його відвезли в божевільню на Слобідку.

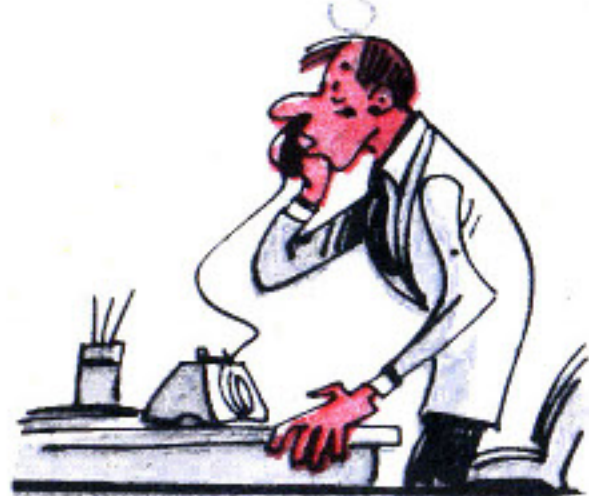
— Та ну?

— Точно.

— Хто казав?

— Жінка. Моя жінка чула все це від куми, що працює прибиральницею в 35-й середній школі.

— А при чому тут 35-та школа?

— Там же вчиться донька Моторова, Надійка.

— А може, це брехня?

— Ні! Раз кума сказала, то це вже точно.

— Ти диви, яка біда, — розвів руками Лусковський і, вкрай збентежений, поклав трубку.

— А може, він там у божевільні вже дуба дав, — сказав чуйний Питвинюк. — Треба негайно подзвонити!

— Але ж у нього домашнього телефону нема. В школу подзвонимо, доньку спитаємо.

І вони насіли на телефон. Дзвонили в канцелярію середньої школи № 35, в інститут академіка Філатова і в лікарню на Слобідку. Але так-таки нічого й не вияснили.

— Видать, завтра у нас таки буде похорон, — зітхнув Питвинюк. — Знову клопіт на мою сиву голову. Зараз же візьму в касира гроші, щоб зранку замовити вінки, труну і яму...

— Побільше бери, щоб і поминки справити, — порадив Лусковський.

Як тільки Василь Петрович сховав гроші до кишені, до кабінету ввалився сам Микола Моторов. З явною сатиричною посмішкою на вустах, з незмінною палицею в руках.

На якусь хвилину Питвинюк і Лусковський заціпеніли, кліпали очима і

непомітно щипали себе за сидниці: мовляв, чи це, бува, не сон?!

— Тю на тебе, — каже Питвинюк. — Ти живий, а ми вже... той!..

— Що, панахиду зібрались по мені правити? Ранувато! В цьому столітті я вмирати не збираюся! Так що краще не турбуйтеся!

Питвинюк аж рота роззявив і безсило плюхнувся в крісло. А Лусковський, той не розгубився. Взяв Моторова за плечі й посадив на диван. І питає хитрувато, але по-дружньому:

— Ти що, Коля, утік від них?

— Утік, — махнув рукою Моторов. — Ну їх всіх до біса!

— А чого ж ти смієшся?

— Так мене ж зарізали!..

Питвинюк і Лусковський розуміючи переіралися.

— Хто тебе зарізав?

— Наші одеські видавці... Точніше, критик Пятаковський зарізав мою нову збірку «Карикатури з натури».

— Що ж тут смішного?

— А як же не сміятися, — заливається сміхом Моторов. — Все одно моя книжечка «Карикатури з натури» буде надрукована. Якщо не тепер — то в четвер. Коли видавці зрозуміють, що без критики, без сміху важко жити на білому світі!

Тут до них підійшов місцевий мистецтвознавець Запивохін, один з тих, що встигає на всі ювілеї і похорони, на дні народження, новосілля, поминки... «Омивання» нових портретів, картин, книжок, збірок, циклів етюдів та й одиноких натюрмортів... Хвалити він вміє все бездоганно: і хорошу картину і погану!.. Йому аби прополоскати горлянку і «підрубати»!..

— Ото справді сьогодні і у нас є причина хильнути, — весело посмінувся Запивохін. — Якщо «похоронні» гроші вже у Василя Петровича в кишені, то пішли, хлопці, в підвальчик та вип'ємо за воскресіння нашого шановного сатирика Миколи.

— Оце вже зайве, — зауважив Моторов.

— Нічого зайвого!.. Зайве п'яте колесо у возі, — кинув Запивохін і по-дружньому почав штовхати колег до виходу. Всі гуртом подалися до знайомого підвальчика.

До пізньої ночі виголошували там заздоровні та хвалебні тости.

А через два дні Василь Петрович, блідий, як полотно, прибіг на квартиру до Миколи Моторова і слізно став благати:

— Виручай, голубчику! Неждано-негадано з Києва налетіла ревізія. Негайно поверни гроші, які ми пропили на твоєму «похороні»!

— Гроші вимагайте у Запивохіна! Ті «поминки» — то його власна ідея!

— Хіба не знаєш, що у нього в кишенях дірки! Будь добрий, не скупись, і я тебе не скривдю. Як помреш, уже насправді, то обіцяю влаштувати похорон на «во»!.. — Василь Петрович задер догори великого пальця і ніби чимось посипав його зверху. — Всі будуть задоволені!

— А як же я це перевірю? — спитав Моторов і широко усміхнувся — його осінила ідея, і він сказав: — Коли видадуть мою зарізану книжку, тоді весь гонорар за неї я віддам літфондові. А поки що платіть самі. ...Василь Петрович так болісно скрикнув, наче його збиралися зараз різати.

Микола МАЙОРОВ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Забіжимо на хвилинку?

Дали перцю!

Дорогоцінну ініціативу виявила А. В. Дегтяренко — завідувача магазином № 9 Погорільського роздрібно-торговельного підприємства Семенівського району на Чернігівщині. Щоб від торгівлі мати особистий прибуток, вона почала на преїскурант, а продукти продавала значно дорожче їх справжньої ціни. Покупці написали про це лист Перцеві.

Голова Семенівського районного комітету народного контролю тов. Форостянко повідомив редакцію, що факти підтвердились. Ініціативу завідувача магазином теж належно оцінено. Дегтяренко А. В. з роботи знято.

Вітаємо ювіляра!

Поетові-гумористу
Володимирові ІВАНОВИЧУ — 70

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Димок!

— За що у вас, бабусю, орденки?
— А це мені вручили за... димок.
— Хіба за дим даються ордени?
Щось я не чув такої новини.
— Не чули, бо занадто молоді.
Я молодою теж була тоді,
Коли фашистське військо почало
Громити нашу станцію й село.
Тоді розбіглися люди хто куди,
А я сховалась в хаті від біди.
Хороша в мене мазанка була,
Якраз напроти лісу,
Край села...
Сиджу одна тихенько, ні чир-чир.
Коли дивлюся —
Сунуть німці в двір.
Кричать: «Ми млеко, яйка, їсти тут!
Як ні, то хаті і тобі — капут!»
І вже один мордатий супостат
Упер мені у груди автомат.
Та добре ще, скажу вам, що хоча
Притьмом я не схопила рогача,
А то б мене застрелив людюїд,
І прощавай навіки, білий світ,
Гіллясті верби,
Соняхи,
Ставок
І хата,
І над хатою димок!..

Не знаю, де знайшла я стільки сил,
Щоб все поставити ворогу на стіл?
Примусила,
Себе перемогла,
Щоб слухати чуже: гала-бала...
Нажерлись «гості» й гаркнули: «Зер гут!
Ми шнелъ нах фронт!
Нах Перекоп маршрут.
Ну, а тобі за млеко, яйка й мед
Отут повісим... фюрера портрет»...
Коли село укрит густий туман,
Прийшов до мене Вася-партизан.
Відкашлявся і каже:— Вам привіт!
Передає із лісу ваш Свирид.
Та ще й одне завдання передав:
Коли прийде на станцію состав,
Старайтесь пічку затопити в строк,
Щоб з димаря... клубочивсь дим-димок.
А далі — ми все будемо робить —
Дамо вже окупантам прикурить!
Тут Вася раптом глянув на портрет,
Всміхнувся і каже:— Бач, який муркет!
Такому і сам чорт не був би рад,
Одначе, хай висить верховний гад —
Послужить нам таки в потрібний час:
Бо буде наче б ширмою для вас...
Всміхнувся Василь,
Поправив буйний чуб
І тихо пальця притулив до губ:
«Глядіть, в селі про це — анітелень!
Диміть собі... Але ж — не кожен день».

На третій день сигнал я подала.
Димок почав робить свої діла...
Не раз він вістку посилав у ліс.
Летіли ешелони під укіс,
Цистерни,
Танки,
Вража солдатня...
Земля горіла,
Корчилась броня!..
Про себе я не думала в ті дні,
І допікало лиш одне мені —
Та осоружна пика на стіні.
Та й докоряв мені сусід, було,
Мовляв, у псячу віру потягло.
А що сусіду я могла сказати?
Доводилося слухати і... мовчати.
Ну, а тоді,
Як з громової мли
В село радянські воїни прийшли,
Зійшлись до мене люди звідусіль.
Примчались партизани.
І Василь
Обняв мене, роботу похвалив
І бойового ордена вручив.

Питаєте, що зараз я роблю?
Я нашу землю і дітей люблю.
Варю,
Печу, все точно по дзвінку
Для діточок
В новому дитсадку.
Хай виростають добрими вони,
Нехай не знають лютої війни.

Володимир ІВАНОВИЧ.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)
А НА ТОМУ БОЦІ...

Багато чого є на тому боці річки Вирви, яка поділяє на дві частини місто Добромилі, що на Львівщині. Там і пивзавод, і млин, і ковбасний цех, і будинок інвалідів. І певні, що й Марічка чиясь живе на тому боці. А от мосту через річку давно нема. З 1968 року жителі міста, виявляючи неабияку спритність і хоробрість, ходять через неї по хиткій висячій кладці.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Забудь про Марічку, хлопче. Кохай дівчат на цьому боці, бо поки місток збудують, будеш такий, як оце я.

СІМ ВЕРСТ ПІШКИ

Жителям села Комишове Новоархангельського району на Кіровоградщині дістається, як ото в народному прислів'ї: за шматок кишки сім верст пішки. У крамниці давно нема продавця, і за хлібом, сіллю та іншими продуктами доводиться ходити в сусіднє село.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

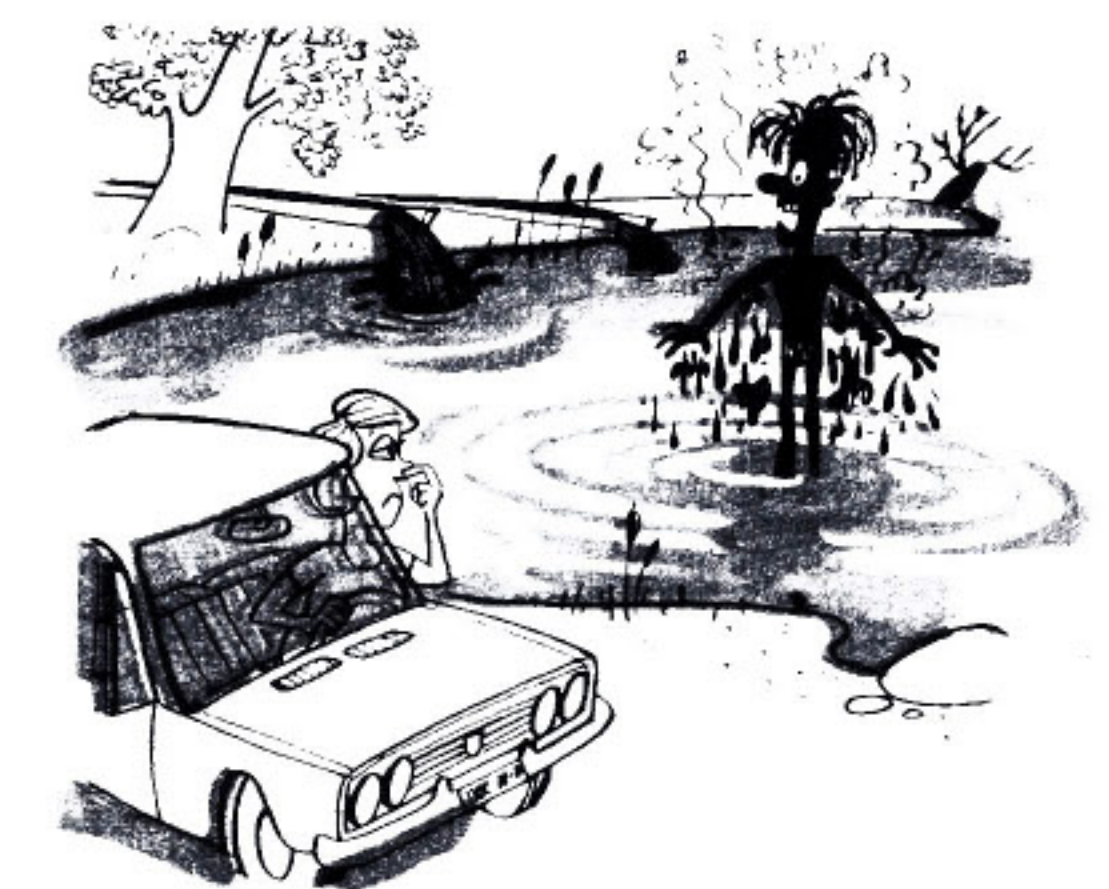

— Товаришу голова райспоживспілки! Доки ми будемо чумакувати!

СТАВОК З... ДУШКОМ

Саме такий ставок нещодавно виявили у Лохвицькому районі Полтавської області. Радгосп «Вирішальний» зі своїх тваринницьких ферм гній вивозить не на поля, а в рідкому стані спускає по канавах у місцевий ставок.

Мал. П. КОГАН

— Я ж тільки освіжитися хотів.

Дали
перцю!

Геть заплутався в арифметиці директор Терезинської середньої школи Білоцерківського району на Київщині П. Д. Білін. Собі на допомогу він поклинав загоспа школи В. Г. Терещенка, людину діяльну і кмітливу. Удвох нараховувати і привласнювати значні суми нештатної зарплати стало легше. Але гірше тим, що суми ці доводилося ділити на двох. Лист про це надійшов Перцеві.
З Міністерства освіти УРСР повідомили редакцію, що факти підтвердились. За грубі порушення фінансово-господарської діяльності Біліна П. Д. і Терещенка В. Г. з роботи знято. Справу про їхні зловживання передано слідчим органам для притягнення до кримінальної відповідальності.

— Гарний песик, тільки легкуватий.

Перчанські консультації

«Ми, мешканці тупика Комунарського в м. Кагарлику Київської області, ніяк не можемо впросити наш Кагарлицький райвиконком, щоб він дозволив нам зробити пішохідний перехід до вулиці Фрунзе. Навіть після того, як обласний відділ у справах будівництва та архітектури дав на це свою згоду, райвиконком такої згоди дати не може. Бо, мовляв, йому не дають на це своєї високої згоди жителі Кагарлика О. М. Цимбал та І. І. Друченко, по чийх садибах має пролягти той перехід.

Тим часом встановлено, що у гр. Цимбала є надлишок присадибної ділянки, який він захопив самовільно.

Встановлено й те, що там, де має пройти перехід, немає ніяких споруд і дерев, окрім дерев'яного курінця, також збудованого самовільно.

То як же нам все-таки вибратися з нашого тупика?»

**М. ДРУЧЕНКО, М. ДЗЯБЕНКО,
В. БУСЛЕНКО, В. ЛИТВИН.**

— А ви з тими громадянами, взагалі, не дуже заїдайтеся! Бо розсердяться й зовсім перекриють весь ваш тупик. І ніякий райвиконком не допоможе!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Політ творчої думки...

Народні УСМІШКИ

НЕМА ЧОГО КРИЧАТИ

— Агуш! — кричить Кирило, проганяючи сусідських курей зі свого городу. — Щоб ви визди-хали!

А сусіда почув та й каже: — Ну чого ти розкирчався?! А як твої кури в моєму хліві не-суться, то я ж нічого не нажу.

НЕ ДІЖДАВСЯ

У Миколи повна хата гостей. От вони вже все поїли, попили та й сидять, чогось іще чекають. Хто варнякає, підпивши, хто пі-сень співає, а хто й куняє. Ди-вився Микола на це, дивився, по-тім встав і голосно, так, щоб усі чули, промовив:

— Ходімо, мабуть, жінко, спати, бо гостям уже час додому йти.

Повідомив І. МЕЛЬНИК
із м. Херсона.

ПОЯСНИВ

Один селянин віз узимку ксьондза. Надворі мороз лютує. Ксьондз сидить на санях. Селянин повільно крокує поруч із кінями. Через деякий час ксьондз змерз і, прагнучи швидше добратися до теплої оселі, каже: «Сідай, хлопе, на сани, швидше їхатимемо. Бо, бачу, коням холодно». А селянин йому: «Дякую, пане ксьондз. Я навіть коли в поле гній везу, і то на сани не сідаю».

Надіслав Б. ПУХА
із м. Городенки Івано-Франківської області.

ЩОБ ДОВШЕ НОСИЛАСЯ

— З якої нагоди ти вже третій день наливаєшся?

— Шапку приливаю, щоб довше носилася.

— Яку шапку?

— Купив позавчора в магазині.

— А де ж вона?

— Десь учора загубив.

Надіслала Н. ЯСЬКО
із м. Жданова.

ОКО ЗА ОКО

Іхав чоловік до міста. Жінка наказує:

— Купиш мені чоботи.

Чоловік гроші розтринькав, ледь нашірб на босоніжки. Щоб якось виправдатись, сказав жінці:

— Чобіт не було, зате дуже рідкісну річ узяв.

— А я для тебе, любий, ще рідкішу річ приготувала, — відповіла жінка і поставила на стіл склянку киселинку.

Надіслав І. ФОМІН
із м. Миколаєва.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Прошу заведіть кримінальне діло супро-тив громадянина Небаби, який побив мене коли йшов до дому, та бив мене знову, коли вертався. На те щоб мене бити я згоди не давав».

(Із заяви).

Надіслав І. ЖУРАВЛІОВ.

«Шановні громадяни! Сьогодні о 8 годині ранку розпочнеться щеп-лення псів власників обох полів від сказу. Власники животної псів повинні з'явитися обов'язково. За неявку псам буде смерть, а власни-кам штраф».

(Із оголошення).

Надіслав М. МЕДВІДЬ.

«ДОКЛАДНАЯ

До правління колгоспу ім. Шевченка від зав. птахоферми Доброго Михайла Філімоновича.

Прошу правління к-за абе розібрали справу Паламарчук Антона в том, що він ловить кури і ховає в куфайку і несе додому. от 11/III 75 р. в п'янім виді був і незумів скрити курку яку ховав за куфайку. Прошу правління абе визвали його на правління колгоспу, поговорили з ним щоб більше не попадався».

Надіслав О. ПОРОСЮК.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Мусимо тобі признатися: ось уже півтора року з ганом ми систематично порушуємо розпорядження Кіровоградського міського управління каналізації, що радить не залишати відкритими водопровідні крани. Залишаємо їх відкритими цілодобово, хоча, коли вірити водоканалові, це може «залити квартири і псувати майно». Більше того, у глибині душі нам навіть хочеться спостерігати, як ото квартири заливатиме і майно псуватиме.

Отож сидимо біля відкритих кранів і ждемо. Півтора року, повторюємо, ждемо. Бо ж управління водоканалізації, письмово попереджуючи про небезпеку, повідомляло, що з 2 листопада 1973 року відбудеться «пробний пуск дніпровської води в міську мережу». Тільки з наших кранів — ані краплі за цей період не капнуло. Ні нашої, місцевої водички, ні дніпровської.

Регулярно напас лише на банківський рахунок управління каналізації, бо плату за воду з нас беруть справно.

МЕШКАНЦІ ВУЛИЦІ
АНДРІВСЬКОЇ.

Кажуть, що маслом наші не зіпсуєш. Згадали ми це прислів'я, коли в нашому сільському промислі почали продавати харчову соду. А на додачу до пачки соди продавці мало не силоміць впили пачку концентрату перлової нашої вартістю 12 копійок. Той жир, що його вклали в нашу на Одеському комбінаті харчових концентратів, давно уже вивітрився, бо термін її придатності минув ще півтора року тому. Отож, Перче, ми згодні купувати соду ще з одним навантаженням: нехай до кожної пачки наші додають ще й грудочку масла або ложку меду. Але за рахунок завідувача магазину тов. Сечиної. Може, після цього вона не намагатиметься у такий спосіб різний непотріб збувати.

Н. НІКУЛІНА,
жителька села Новобогданівки
Мелітопольського району.
Запорізька область.

Як ти гадаєш, чого найбільше у світі боїмося ми, працівники пожежної охорони? Як не дивно — пожежі! Аж мороз по шкірі йде, коли уявимо, що на заводі, який ми охороняємо, може виникнути пожежа. Ми розуміємо, воно звучить смішно: пожежники — й вогню бояться. Але скажи, Перче, чого ми варті без нашої головної зброї — води? А з водою на Городницькому фарфоровому заводі справи погані. Єдине на підприємстві водоймище так захаращене брухтом, що до нього важко наблизитися.

Дирекція заводу все обіцяє розчистити водоймище. Тільки що з тих обіцянок? Ними ж пожежу не загасиш!

В. КОСТЮК,
М. ВАЛЯНКЕВИЧ,
працівники пожежної охорони
селища Городниця.
Житомирська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшов лист про те, що автоінспектор Любченко затримав у місті Таращі (Київщина) водія таксі з Білої Церкви Чурикова і безпідставно зробив компостерну просічку на його талоні.

Заступник начальника управління державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ УРСР тов. Краснопівцев повідомив редакцію, що факт підтвердився.

На інспектора дорожнього нагляду Любченка накладено адміністративне стягнення, вчинок його обговорено на зборах колективу, а компостерну просічку талона скасовано.

★ Деякі працівники станції Івано-Франківськ порушують трудову дисципліну, пиячать в робочий час. Про це повідомлялося у листі до редакції «Перця».

Виконуючий обов'язки начальника Івано-Франківського відділення Львівської залізниці тов. Зеленько повідомив редакцію, що такі факти дійсно мали місце. За порушення трудової дисципліни заступника начальника станції Любінця О. І. виключено з нан-

дидатів у члени КПРС, а завідувачу бюро розшуку вантажів Гембарському оголошено догану.

★ Директор торговельно-оптової бази Криворізької райспоживспілки (Дніпропетровщина) Мамрак А. Г. погано ставився до індивідуальних забудовників, які, маючи дозвіл на видачу їм будівельних матеріалів, ніяк не могли їх отримати.

Як повідомила заступник голови виконкому Криворізької райради тов. Яковичина, з метою поліпшення роботи бази Мамрака А. Г. з роботи знято.

★ Начальник транспортного цеху Свеського насосного заводу (Сумщина) Гончаров С. З. не відповідає своєму призначенню. Про це повідомлялося у листі робітників цього заводу.

Секретар Ямпільського РК КП України тов. Хоменко сповістив редакцію, що за послаблення керівництва, байдуже ставлення до створення для робітників нормальних умов праці та гобуту, грубе ставлення до підлеглих Гончарова з роботи звільнено.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ОСТЕН» — Скоп-ле, «ПАВЛІХА» — Любляна, «ПАРІ-МАТЧ» — Париж, «БУНТЕ ІЛЮСТРІТЕ» — Мюнхен, «ПАНЧ» — Лондон.

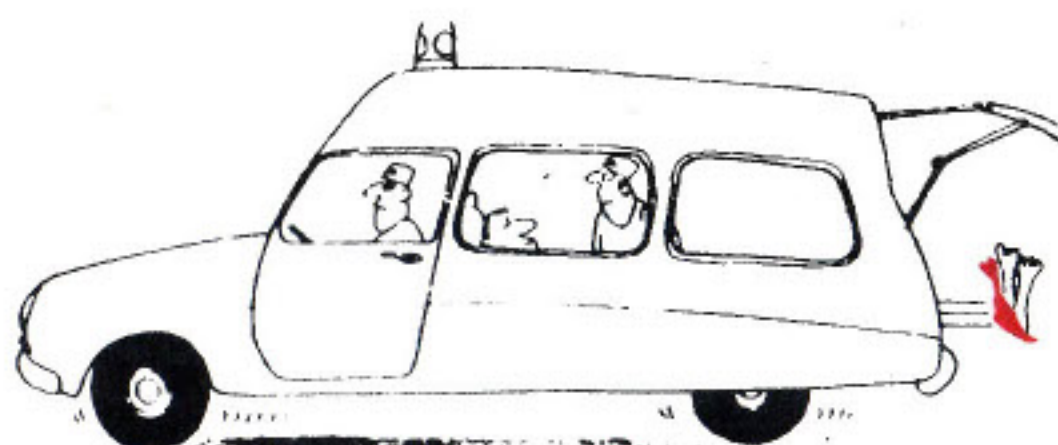

Критика.

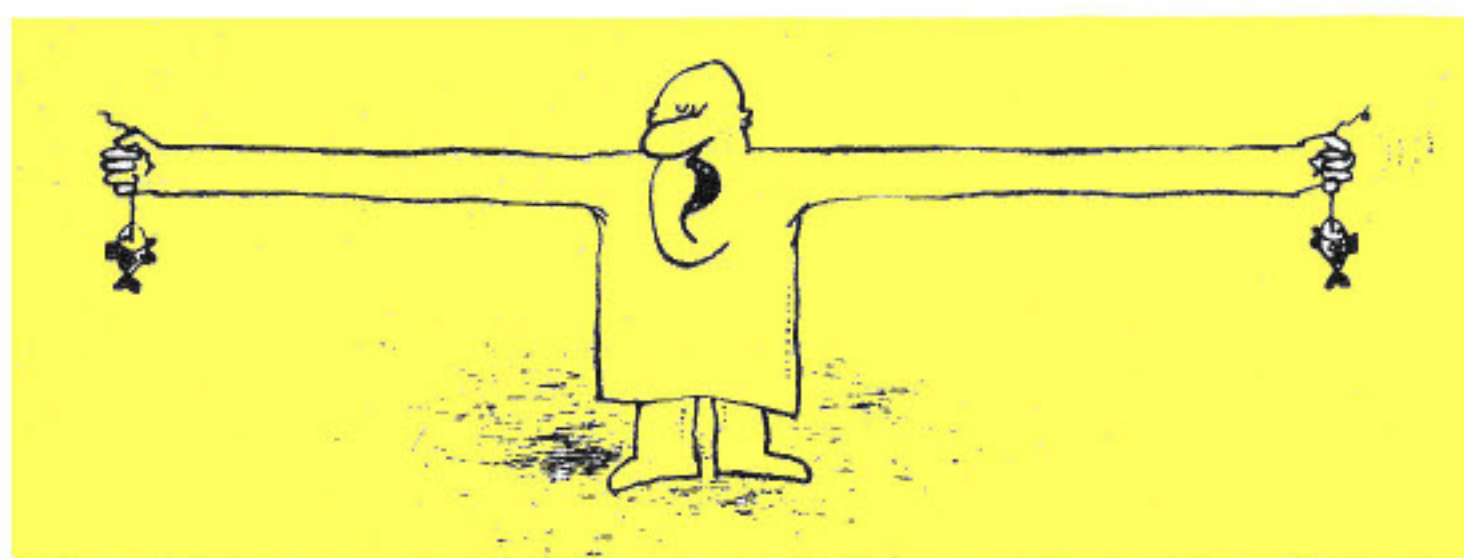
Самокритика.

— Пані Мюллерова, ви знову приготували міцну каву. Я цілий день не можу заснути.

Без слів.

Без слів.

— Поспішайте, бо його життя тримається на волосіні!

— Ви занадто пізно мене викликали.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 14 (960)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. VI. 1975 р. Підписано до друку 3. VII. 1975 р. БФ 11573. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

perec-ua.

<http://perec-ua.livejournal.com>

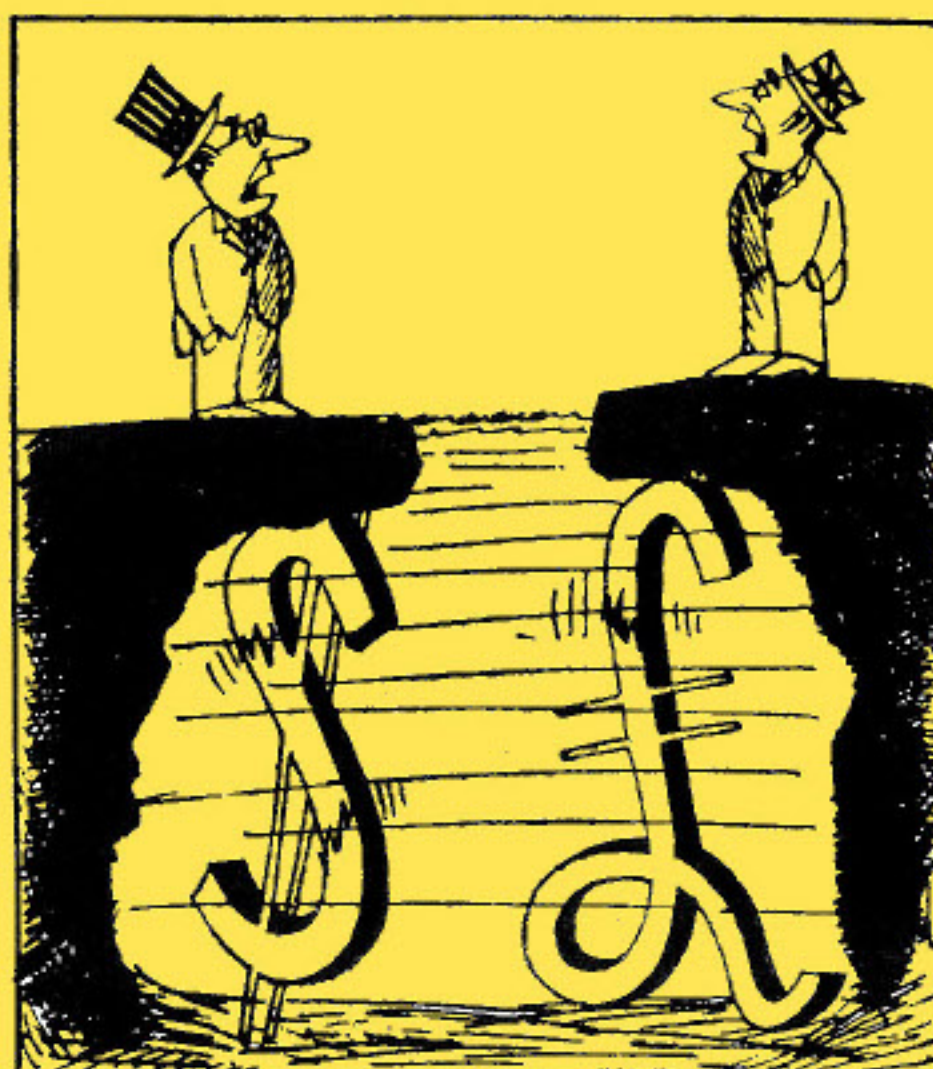

— Востанне питаю: ви купуєте пістолет?

— Нічого страшного, звичайний нервовий шок від чергового підвищення цін.

«МАЙНІТІ» — Токіо.

— Що чути!
— Тріщить щось все дужче й дужче.

«ТРИБУНА ЛЮДУ» — Варшава.

— Вашу чекову книжку!
— З задоволенням! Мій банк вчора збанкрутував!..

«БЕРЛІНЕР ЦЕЙТУНГ» — Берлін.